

DROPPEN

KLIMATKRIS I VÅRA HJÄRTAN

WWW.DROPPA.NU

droppen

	Möte – Elisabet Ericson	2
	Tune in, turn on, drop out! – Hampus Haraldsson	3
	Människan ska vara överallt – Clara Bessijelle	4
	Socialrealistiska pysslet – Sara Granér	5
	Vad är COP15?	6
	Ientidsomärförbi – Nettila	8
	Fossil fuels will make us all extinct – Kate Evans	9
	Om COP15... – Rickard Warlenius	10
Droppen – Klimatkris i våra hjärtan	Ivan – Fabian Göranson	14
	Ängeln – Hampus Haraldsson	15
Ansvarig utgivare: Hampus Haraldsson	The forests of Sweden – Jack Daw	17
Grafisk design: Magnus Engström	Från Rosenbad meddelas – Sara Granér	20
Framsida: Fabian Göranson	Leve krisen! – Einar Cont	21
Baksida: Kräk	In the name of greed – Kristin Bergman	22
	Pengarna får jorden... – Moobkil Svensson	23
Droppen på webben: www.droppa.nu	Här bor jag – Malin Engström	25
Kontakt: kontakt@droppa.nu	Inget utan varandra – Adam Knapasjö	28
	Even if the world was to end... – Sara Hansson	29
	Utveckling – Einar Cont	30
	Oil – Seth Tobocman	31
	Och från vita huset meddelas: – Karin Didring	32
	Kärnkraften: Det nya gröna... – Agneta Enström	33
	Stereotypa köttätaren – Nanna Johansson	37
	Organiserat liv eller död – Agueli	38
	I stenen – Leif Engström / Hampus Haraldsson	41
	Igelkotten – Fabian Göranson	42
	Minnesord mot känslor... – Einar Cont	43
	Att hantera det ohanterbara – Thomas Toivonen	44
	Du tufsiga fågel... – Malin Engström	45
	Sista fågelsången – Nettila	46
	Bitar ur "Funny Weather" – Kate Evans	48
	Därför stadsjeep – Jenny Simm	56
	Alternativa energier... – Agneta Enström	57
	Lugna er! – Daniel Berg	59
	Charterfamilj – Olof Sellgren / Fabian Göranson	60
	Hoppa då! – Hampus Haraldsson / Moobkil	61
	Vi ses i Köpenhamn! – Knut	62
	Fredsduva – Jenny Simm	64

**tune in,
turn on,**

drop out!

Det finns ingen återvändo när du insett vilken förjävlig sits mänsklig-heten har satt sig i efter att ha börjat utnyttja jorden för sin egen skull. Nu är vi här 2009. Vi lever i informationens tidevarv, men känslorna hänger inte riktigt med i flödet. Medvetenheten blir för mycket. Vi sväljs av infovågen. Blöta kommer vi ut på andra sidan och har glömt bort vad det var vi skulle känna, vad det var vi skulle göra. Utnyttjandet av planeten är så grovt och strukturellt att det är lätt att bli cynisk; hur ska vi kunna vända utvecklingen, orka se alla samband och göra nåt av det?

Varje människa har sin unika anledning att kämpa för en bättre värld. Kanske bygger denna kämparglöd på erfarenheter och upplevelser, men framför allt så tror jag att den bygger på egna känslor. Starka såna, förmögna att ta livet i nya riktningar. Det är dessa känslor jag tror vi behöver hitta i all avtrubbande information, sedan sprida och tillsammans dela för att vi ska kunna ändra utvecklingen. Det räcker inte med att vi vet vad som väntar om allt fortsätter rulla på. Vi måste reagera på djupet, och ta konsekvenserna av detta allvar.

VA FAN HÅLLER VI PÅ MED?!

Droppen kom till som mitt eget försök att fördjupa mina känslor kring planetens kris. Jag ville skapa en kanal för all den aggression och ångest jag känner för en utveckling jag inte har valt, vägrar delta i och därmed också vill stoppa. Lyckligtvis var jag inte ensam med dessa känslor, det blev en tidning till slut! Antalet människor som verkligen reagerar kommer dessutom bara öka desto synligare tecknen på förändring blir, det är jag säker på. Det är trots allt allas angelägenhet. Eller åtminstone, borde vara. Det är ju därför som vi inte kan låta ansvaret och besluten för vad som ska göras hamna hos några politiker.

I december 2009 kommer 192 länder mötas i Köpenhamn på det så kallade COP15 (som du kan läsa mer om på sidorna 6, 10 och 62). Där ska världens öde återigen beslutas om och räddas med procentsatser och diplomatiska möten, om man får tro dem själva. Men enligt mig och många andra kommer de aldrig kunna fatta de radikala beslut som krävs. De är nämligen själva del av problemet, dom som gett exploateringen av vår natur dess rovlystna flin.

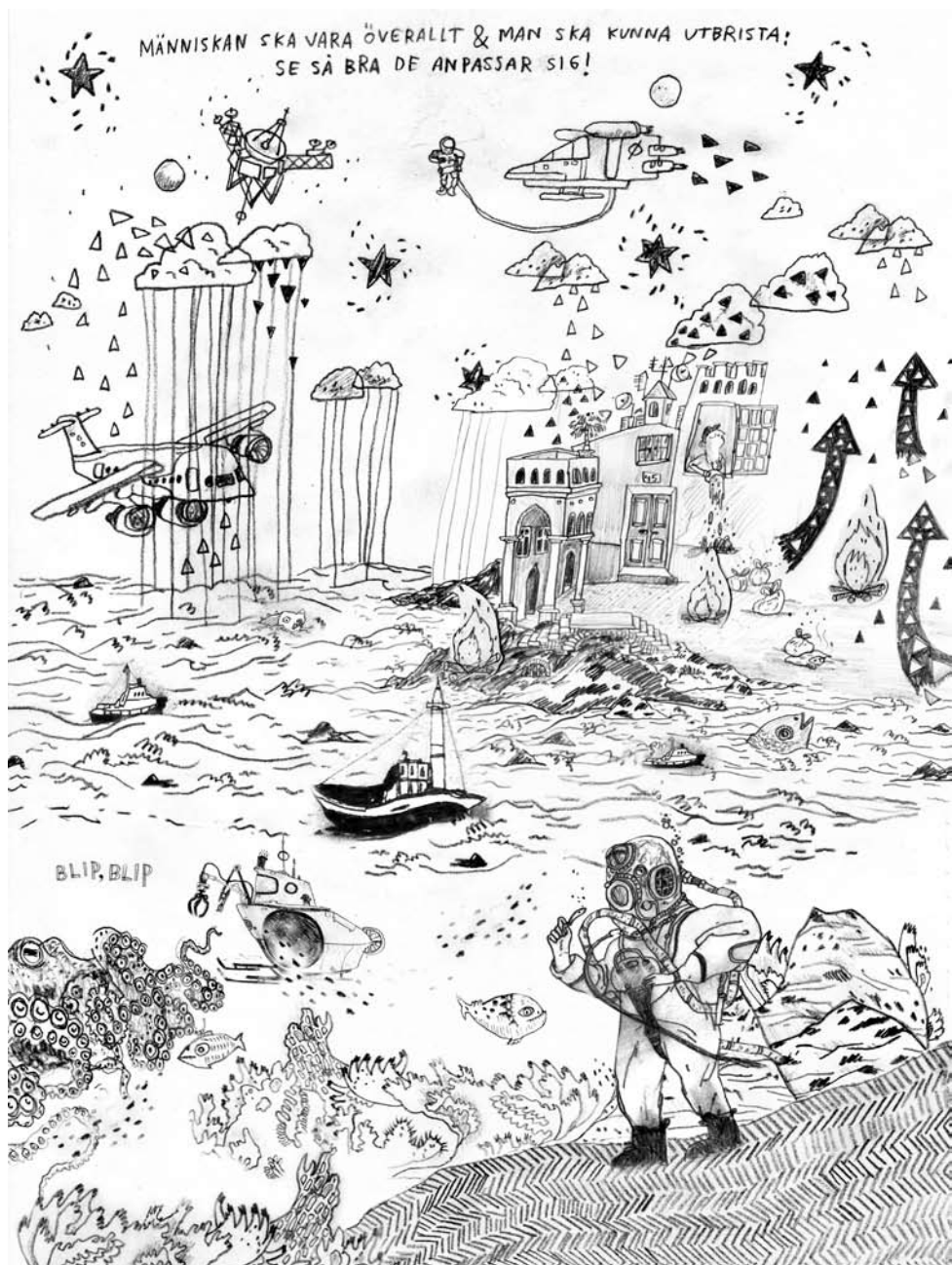
Det är utanför möteslokalerna som verkligheten existerar, och den har redan drabbats av översvämningar. Den reagerar nu, kanske rent av skriker. Så åk till Köpenhamn. Gör din röst hörd, om inte där så någon annanstans. I det långa loppet är det våra känslor som avgör om vi tar steget till förändring eller inte. Vi behöver handla för att lösa krisen – inte shoppa!

HAMPUS HARALDSSON, SOMMAREN 2009
KONTAKT@DROPPA.NU

*Det räcker inte med
att vi vet vad som
väntar om allt bara
fortsätter rulla på.
Vi måste reagera
på djupet, och ta
konsekvenserna av
detta allvar.*

Vill du dela med dig av något till världen och Droppen? Droppa du också på www.droppa.nu! Där kan du läsa allt nytt och gammalt och få mera information om ditt och datt, t.ex. COP15.

DET SOCIALREALISTISKA PYSLET 3

HJÄLP DE SMÅ KANINERNA ATT KOMMA TILL RÄTTA
 MED VÄRLDENS MILJÖPROBLEM SÅ ATT JORDEN INTE
 GÅR UNDER. TÄNK PÅ ATT DET KRÄVS EN TOTAL OMVANDLING
 AV DET GLOBALA EKONOMISKA SYSTEMET SOM BYGGER PÅ
 KORTSIKTIGA VINSTER OCH ROVDRIFT PÅ MÄNNISKOR OCH
 NATURTILLGÅNGAR, ÅTERVINNA SOPOR OCH SLÄCKA LAMPOR
 ÄR BARA VERKNINGSLÖST KRAFS PÅ YTAN. TÄNK OCKSÅ PÅ
 ATT KANINERNA HAR VÄLDIGT ONT OM TID!! LYCKA
 TILL!!!

vad är cop15?

COP15 är det 15:e mötet i FN:s klimatprocess för länderna som skrivit under ramkonventionen om klimatförändringar, United Nations Framework Convention on Climate Change (UNFCCC), vilket är nästan alla länder i världen. Representanter för UNFCCC-ländernas regeringar har mötts årligen i möten som kallas för Conference Of the Parties (COP) sedan processen startade 1994. COP15 pågår från den 7:e till den 18:e december 2009 i Bella Center i Köpenhamn. På mötet representeras cirka 190 av världens regeringar, industrilobbygrupper och NGOs (Non-Governmental Organizations). Man räknar med upp till 10 000 deltagare på mötet. Det är en del av samma process som tog fram kyotoprotokollet på COP3 i Kyoto. Kyotoprotokollet går ut 2012 och syftet med COP15 är att förhandla fram ett nytt protokoll som ska gälla från 2012 till 2020.

Kyotoprotokollet är ett avtal mellan de så kallade industrialiserade länderna att minska sina utsläpp med totalt 5% tills år 2012 jämfört med 1990. De individuella utsläppstaken varierar mellan olika länder och vissa länder med låga utsläpp har rätt att öka sina utsläpp. Rent praktiskt fungerar det genom att staten sen delar ut utsläppsrätter till de industrier som omfattas av kyotoprotokollet,

i ett system där de som står för stora utsläpp får mycket krediter och de som står för mindre utsläpp får mindre.

Efter påtryckningar från industrilobbygrupper vägrade USA att skriva på kyotoprotokollet eftersom den skulle vara hämmande för deras ekonomi. Eftersom USA är världens största utsläppare av växthusgaser, försökte man att blidka dem genom att införa så kallade flexibla mekanismer i avtalet. Något som USA lobbade för sedan UNFCCC trädde i kraft, men som de flesta länder och grup-

Protokollet som förhandlas fram under COP15 ska vara en utvidgning av kyotoprotokollet, med en ny global marknad som inte bara innefattar de industrialiserade länderna

per, bl.a. EU, ställt sig emot tidigare.

De flexibla mekanismerna i kyotoprotokollet är: Handel med utsläppsrätter, Clean Development Mechanism (CDM) och Joint Implementation (JI).

Handel med utsläppsrätter innebär att industrier kan köpa och sälja utsläppsrätter sinsemellan, så att industrier som har svårt att göra utsläppsminskningar kan köpa krediter av de som kan göra sina minskningar billigt och på så sätt fortsätta med sina utsläpp som vanligt.

CDM är ett sätt att generera fler utsläppskrediter, så att det inte finns någon risk att den ekonomiska tillväxten ska drabbas. Genom projekt i så kallade ”utvecklingsländer”, länder som inte omfattas av kyotoprotokollet, som förväntas minska utsläppen av växthusgaser. Exempel på CDM projekt är trädplantage, vattenkraftverk och utdelning av lågenergilampor i slumområden. Om man räknar med att minska utsläppen av växthusgaser med ett ton koldioxid genom att dela ut lågenergilampor får man alltså utsläppskrediter till ett värde av ett ton koldioxid som man kan sälja på den internationella marknaden. JI fungerar på samma sätt men för projekt inom länder som omfattas av kyotoprotokollet.

I och med de flexibla mekanismerna skapas nu en ny marknad och FN:s klimatförhandlingar har mer och mer kommit att handla om hur denna

marknad ska utformas och mindre om utsläppsmålen själva. Därav liknelser som att UNFCCC skulle vara ett WTO för atmosfären. Det nya protokoll som ska förhandlas fram under COP15 ska vara en utvidgning av kyotoprotokollet, med en ny global marknad som inte bara innefattar de industrialiserade länderna utan hela världen och med fler och utökade flexibla mekanismer.

Inför COP15 planeras massiva protester genom en mängd olika nätverk, allt från demonstrationer och symboliska aktioner till civil olydnad och direkt aktion. De nätverk som mobiliserar inför mötet är bl.a. ”Climate Justice Action” (CJA) som är ett nätverk för klimaträttvisa och direkt aktion, det anti-kapitalistiska och antiauktoritära ”Never Trust A Cop” (NTAC) och kampanjen ”tck, tck, tck” med bl.a. Greenpeace, Oxfam och wwf. □

För mer information se:

- » Droppa.nu – ”länkar COP15”
- » SourceWatch.org – opartisk information om bl.a. COP15, UNFCCC och Kyotoprotokollet
- » CarbonTradeWatch.org – Kritisk granskning av utsläppshandel och FN:s klimatprocess
- » Tcktcktck.org
- » Climate-justice-action.org
- » Nevertrustacop.org

ientidsomärförbi

dom dränker världen svart i olja, bygger över förstör det vilda levande hela, kommer fortsätta utveckla avveckla så länge det finns mer att exploatera manipulera dominera, för dom skapar världen efter sin konstruerade ekonomi och menar att det inte står i motsättning till livets ekologi, för att allt är en matematisk ekvation kalkylation genom teknologisk innovation, men tänk om civilisationens kultur kommer utrota all natur, tänk om dom har fel, om känslor är sannare än förnuft mer verklighet än vetenskap, om vi lever i en undergångens tid och det enda som återstår är strid, det är något galet med den påtvingande kontrollerande demokratin masshysterin, och återkommer gör drömmar om den förbjudna anarkin. i den moderna dekadensen sörjer jag, saknar den fria existensen

***FOSSIL FUELS
WILL MAKE US ALL
EXTINCT***

om cop15, tvågradersmålet och viljan att nå det

Inom industriländerna finns stora skillnader mellan EU och exempelvis Japan och Ryssland, och även om USA:s nya administration hittills mest har lyssnat är det lilla den har sagt helt otillräckligt. Ändå är klyftan inom den industrialiserade världen liten jämfört med den ravin som går mellan rika och fattiga länder. Där råder stora, principiella åsiktsskillnader i alla handlingsplanens frågor: En gemensam vision saknas, liksom samsyn kring utsläppsminskningar, anpassningsåtgärder, teknologiöverföring och finansiering. Dessutom råder stora åsiktsskillnader inom gruppen utvecklingsländer, och det är bara de allra fattigaste länderna samt de små östaterna som har mål för utsläppsminskningar som går i linje med den senaste forskningens krav. Dessvärre är dessa grupperingar för svaga för att kunna driva igenom sina uppfattningar i Köpenhamn. De behöver stöd av andra.

Att utsikten för ett klimatsäkert och rättvist avtal är dyster behöver inte betyda att det inte blir någon överenskommelse i Köpenhamn. Det kan det mycket väl tänkas bli. Kanske håller en konsensus bland världens stormakter sakta på att växa fram. När ledarna för världens största ekonomier träffades inom ramen för Major Economies Meeting (MEM) i samband med G8-mötet i Italien i juli 2009 antogs ett uttalande som måste betraktas som en milstolpe. För första gången ställde sig länder som USA, Kina, Indien och Ryssland bakom det så kallade tvågradersmålet – att den globala genomsnittstemperaturen inte ska tillåtas öka med mer än två grader över den förindustriella nivån.

Utsikten att ett klimatsäkert och rättvist avtal undertecknas i Köpenhamn i december 2009 måste betecknas som dyster. Jag förstår ärligt talat inte hur det skulle gå till att sy ihop en bra och långsiktig överenskommelse när det bara några månader innan mötet ännu råder så stora åsiktsskillnader mellan parterna. »

För att klara av målet behöver de globala utsläppen minska med minst 50 procent till 2050, enligt uttalandet. Detta var en seger, inte minst för EU som antog tvågradersmålet redan 1996.

Men det är ändå helt otillräckligt.

Det inser rent av EU:s Miljöbyrås generalsekreterare Jacqueline McGlade, som tillsammans med professor Johan Rockström läxar upp G8-resolutionen i en debattartikel. De välkomnar att tvågradersmålet ligger fast i EU och nu även omfattas av alla världens stora ekonomier, men hävdar med bestämdhet att utsläppsmålet är helt oförenligt med temperaturmålet – ”att förhandla om 50-procentiga utsläppsminskningar till 2050 riskerar att knuffa mänskligheten utför ett katastrofalt stup”, skriver de.

”Det vetenskapligt nödvändiga målet” är i stället att göra världen i stort sett utsläppsfri år 2050. Och de menar att de industrialiserade länderna i G8 och EU måste ta på sig utsläppsåtaganden som överstiger 100 procent (vilka delvis ska genomföras utanför landets gränser) redan till 2020 eller 2030.

Att utsläppsmålet inte är förenligt med temperaturmålet är ett mycket viktigt påpekande som avslöjar att EU och G8 blundar för den senaste forskningen. Men hur är det med själva tvågradersmålet, som välkomnas av McGlade och Rockström?

En erinran om vilka effekter 2 graders temperaturhöjning kan få på jorden kan vara på sin plats, hämtad ur seriös vetenskaplig forskning och sammanställd i Mark Lynas bok *Sex grader*. Två grader kan mycket väl leda till...

*Det är bara de allra
fattigaste länderna samt de
små östaterna som har mål för
utsläppsminskningar som går
i linje med den senaste
forskningens krav*

» förvandling av den nordamerikanska Västerns stora slätter från betesmark till sandöken, vilket kraftigt påverkar USA:s livsmedelsproduktion.

» nedsmältning av Kilimanjaros 11 000 år gamla glaciärer och av en lång rad andra glaciärer. Utöver naturvårderna är glaciärer färskvattenkällor för stora delar av befolkningen i bland annat Amerika och Asien.

» ett Arktis utan is sommartid.

» kraftig avsmältning av Grönlands landbase-rade ismassa vilket leder till stigande havsnivåer. En meters havsnivåhöjning – vilket kan ske inom ett århundrade – kan göra 100 miljoner människor hemlösa.

» kraftigare monsuner, som leder till översvämningar och än fler hemlösa i exempelvis Bangladesh.

» blekning av de flesta av världens korallrev, vilket innebär att dessa ekosystem på sikt dör.

» starkare orkaner, som också kan komma att sprida sig till nya geografiska områden.

» sjunkande atoller – förmodligen är redan nu flera atollsamhällen bortom räddning.

» massiv utrotning av djurarter – två graders uppvärmning till 2050 kan utrota mer än en tredjedel av planetens arter.

...men det allra mest skrämmande är risken för allvarliga så kallade positiva återkopplingar. Ungefär hälften av människornas koldioxidutsläpp hittills har tagits upp av havet och av växande biomassa. Högre temperatur i haven leder till försurning, vilket inte bara har stora konsekvenser för växt- och djurlivet utan även för havens förmåga att absorbera koldioxid. Under värmeböljor, vilket blir normalt sommartid vid ett par grader varmare klimat, börjar skogar avge koldioxid snarare än att binda den. Sänkor förvandlas till källor, och två graders temperaturökning kan vara tillräckligt för att utlösa återkopplingar som leder till kedjereaktioner: Ytterligare uppvärmning blir oundviklig, vilket utlöser ytterligare positiva återkopplingar, som att permafrostområden smälter och släpper ut mängder av metan, eller att regnskogsområden som Amazonas torkar ut, brinner upp och avger enorma mängder koldioxid. Vilket ökar temperaturen ytterligare...

Risken för sådana tröskeffekter, för att en närmast okontrollerbar klimatförändring ska starta redan under två graders temperaturhöjning, får allt fler forskare, organisationer och även parter i UNFCCC (United Nations Framework Convention on Climate Change) att överge tvågradersmålet. Den kände vetenskapsmannen James Hansen skriver tillsammans med andra klimatforskare i den epokgörande uppsatsen *Target Atmospheric CO₂: Where Should Humanity Aim* att koldioxidhalten måste reduceras från cirka 385 till högst 350 ppm i ett första steg. Hansen hade redan tidigare argumenterat för att om oåterkalleliga förluster av ismassa och djurarter ska undvikas får temperaturen inte öka med mer än 1,7 grader – i denna uppsats anser han att det målet behöver skärpas ytterligare. I alla fall ”om mänskligheten önskar bevara en planet som liknar den på vilken civilisationen utvecklades och till vilket livet på jorden är anpassat”.

Tvågradersmålet var nog relevant när EU antog det 1996, men utifrån dagens kunskapsnivå är det en mycket riskabel målsättning, som inte bara kommer att utplåna ekosystem och djurarter och leda till hundratusentals människors död. Dessutom riskerar det att för alltid förändra planeten. Tvågradersmålet är med andra ord inget som en insatt människa kan känna sig nöjd med. För att ett avtal ska kunna kallas klimatsäkert måste det ha betydligt större marginaler till rena katastrofer än så. Det är uppenbart, men ändå inget som diskuteras runt förhandlingsbordet. Eller, de fattigaste länderna i LDC (Least Developed Countries) och de små ö-nationerna i Aosis har ställt upp målet om allra högst 1,5 graders uppvärmning (och det vore verkligen på tiden att de stora miljöorganisationerna följde i deras spår), men det är ingenting som bjäs-

sarna runt förhandlingsbordet betraktar som ”realistiskt”. Och när inte ens de mer klimatprogressiva regeringarna i EU – inklusive Sverige – talar klarspråk om tvågradersmål och utsläppshalvering till 2050 utan tvärtom stöder dessa är möjligheten att få med sig regeringarna i exempelvis Washington, Moskva och Peking på mer radikala mål givetvis obefintlig.

*Tvågradersmålet
var nog relevant när
EU antog det 1996,
men utifrån dagens
kunskapsnivå är
det en mycket
riskabel målsättning,
som inte bara
kommer att utplåna
ekosystem och
djurarter och leda
till hundratusentals
människors död.*

Det är nog bara att konstatera att för lite tid återstår fram till Köpenhamn för att förändra detta. Vi kommer inte att få en överenskommelse i Köpenhamn med tillräckligt skarpa långsiktiga mål.

Men av detta tycker jag inte att man ska dra slutsatsen att allt är kört. Inte heller innebär det att det är meningslöst att mobilisera till Köpenhamn.

Tvärtom.

Köpenhamn är fortfarande ett otroligt viktigt möte. Men det är ingen slutstation, utan en mycket betydelsefull anhalt på en lång resa.

Klimatfrågan handlar inte ”bara” om att minska utsläppen av vissa gaser utan har lett fram till ett akut och helt avgörande vägval för hela det globala samfundet. De politiska ledarna i framför allt industriländerna är ännu inte beredda att stå upp för hela vidden av den utmaning mänskligheten står inför. Innan industriländerna är redo att göra upp med sin historia och betala av sin klimatskuld och samtidigt styra in de egna samhällena på ett koldioxidsnålt spår kommer vi inte att nå tillräckligt långt i några förhandlingar.

Förr eller senare kommer ögonblicket då våra ledare måste se sanningen i vitögat. Det problematiska är bara att vi inte har tid att vänta ut det. Därför kan inte vi som upplysta medborgare luta oss tillbaka och förlita oss på att världens ledare tar sitt förnuft till fånga och grejar det här.

Vi måste agera nu.

Otillräckliga långsiktiga mål kan förändras efter hand, men med tanke på trösklarna i klimat-systemet måste vi börja gå åt rätt håll redan nu. Det viktigaste i Köpenhamn är därför att få till stånd en överenskommelse som börjar ta väsentliga steg på kort sikt. Som stadgar att utsläppen kulminerar allra senast 2020, vilket lär kräva minst 40-procentiga utsläppsminskningar av den industrialiserade världen och en begränsning av utsläppsökningen även i utvecklingsländer. Och ska det vara möjligt krävs kraftfulla mekanismer för anpassning, teknologioverföring och finansiering.

Det är här det verkligt akuta bekymret ligger. För tyvärr är parterna mycket långt ifrån varandra även i dessa, mer närliggande frågor. För att det ska bli möjligt att nå en tillräckligt bra uppgörelse behöver politikerna känna ett mycket starkare tryck på sig än vad de hittills har gjort. Det inser rentav många förhandlare, för till och med ministrar är beroende av vad folket tycker. Därför har såväl FN:s generalsekreterare Ban-Ki Moon som exempelvis Storbritanniens miljöminister Edward Miliband i olika sammanhang efterlyst en global, mobiliserande rörelse som sätter press på förhandlingarna. Som möjliggör för dem som redan vill att kunna göra rätt, och tvingar resten. Denna rörelse måste byggas nu, och inte minst i detta avseende är Köpenhamnstoppmötet viktigt: Som en startpunkt för en verkligt global klimatrörelse.

Men om pressen inte blir tillräcklig? Om förhandlingarna inte ser ut att få ihop en vettig överenskommelse (ens) i frågor av akut slag? Om det blir en kompromiss där klimatet, och de som är mest utsatta för klimatförändring, drar det kortaste strået?

Detta är dessvärre inget osannolikt scenario. Om valet står mellan ett riktigt dåligt avtal och att förhandlingarna bryter samman utan överenskommelse, är förmodligen det sistnämnda att före-

dra. Ett dåligt avtal riskerar att stänga processen i åtminstone fyra år framåt, tills det är dags att börja förhandla om Kyotoavtalets tredje åtagandeperiod som enligt planen ska omfatta åren 2018-2022. Då kan det mycket väl vara för sent att rädda en planet som liknar vår. Ett avtalslöst tillstånd efter Köpenhamn lämnar åtminstone dörren öppen för att nå ett bra avtal i några år till.

*Förr eller senare
kommer ögonblicket
då våra ledare
måste se sanningen
i vitögat. Det prob-
lematiska är bara
att vi inte har tid att
vänta ut det.*

Ett alternativt scenario är att det blir ett avtal i Köpenhamn, men ett som ännu en gång skjuter de svåra frågorna framför sig; som inte preciserar framtida utsläppsminskningar eller hur de ska uppnås, som inte fyller nödvändiga mekanismer till utsläppsminskningar och anpassning i Syd med tillräckligt mycket pengar eller skapar förutsättningar för teknologioverföring. I så fall finns visserligen chansen kvar att fylla på skalet med ett bra innehåll, men det ska samtidigt sägas att det kan vara svårt att upprätthålla pressen på beslutsfattarna hur länge

som helst.

Men den viktigaste frågan är inte om det blir ett dåligt avtal, ett intetsägande avtal eller inget avtal i Köpenhamn. Den viktigaste frågan är med vilken hastighet våra industrialiserade samhällen när de insikter som är förutsättningen för en klimatsäker och rättvis värld. □

Utdrag ur Vägen till Köpenhamn, klimatpolitisk kartbok som går att beställa från www.cogito.nu

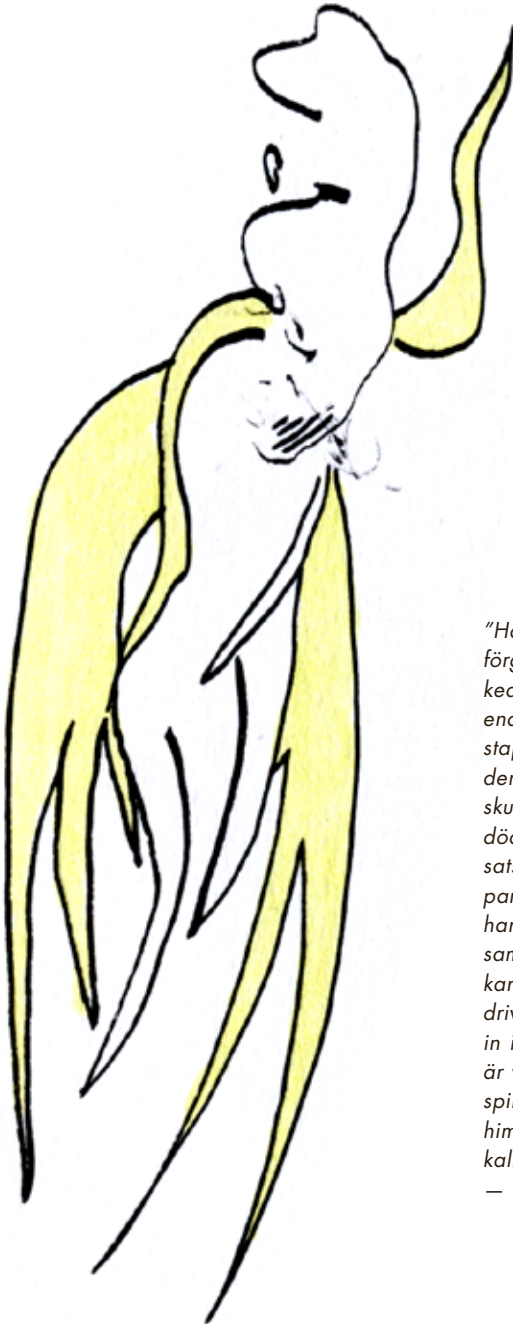
IVAN

AV FABIAN GÖRANSON

2) ELLER DN:S LÄSARE

"Hans ansikte är vänt mot det förgångna. Där vi uppfattar en kedja av händelser, ser han en enda katastrof som fortsätter stapla ruin på ruin och kasta dem framför hans fötter. Ängeln skulle vilja stanna, väcka upp de döda och hela det som har krossats. Men en storm blåser från paradiset; den har fångats in av hans vingar med en sådan våldsamhet att ängeln inte längre kan fälla ihop dem. Stormen driver honom ohejdbart framåt in i den framtid som hans rygg är vänd emot, medan högen av spillror framför honom växer mot himlen. Denna storm är det vi kallar framsteg."

— Walter Benjamin

the forests of Sweden

When I first came to Sweden from Britain I was amazed by how much forest and wilderness was left. I read in the tourist pamphlets that 50% of the country was covered in forest and that around 9 million people live on 450,000 km² of land (every person could have 5 hectares to themselves if land was distributed equally). I loved that I could camp almost anywhere under Allemansrätten for a few days and was in awe at all of the wild animals and plants. »

Sweden is so different to Britain, which has become one large industrialised agricultural monoculture. Very little forest remains (around 10% is covered in forest) and what is left has mostly been turned into a museum by conservation organisations with nobody allowed to live or camp on it. There is so little forest that protest camps, such as Titnore Woods, try to defend only a few hundreds trees against further “development”.

As I spent more time in Sweden’s nature I realised the dark side of its forests. Clearcuts (kalhyggen) are everywhere. The land is being raped in almost every area that I’ve been in. Leaf trees, such as oak, are few and far between because they do not grow quickly and straight and are therefore not profitable enough. The ones that are allowed to grow, such as Aspen, are cut down to make matchsticks. There are very few ancient forests and they are decreasing in size. The forests of Sweden increasingly feel like one large Spruce (gran) and Pine (tall) plantation, where trees are seen as “resources” to be exploited by humans to make throwaway furniture for corporations like IKEA.

We have to ask ourselves: do we want to live in a world which exploits its forests in this way and what can we do about it? I know that I can better defend the forest if I am living in it, loving it, am dependent on it. My senses become heightened in the forest, I feel part of my surroundings (rather than having to close off from my surroundings in the city), it becomes part of me. As Derrick Jensen puts it:

“If your experience is that your food comes from the grocery store and your water comes from the tap, you’ll defend to the death the system that brings those to you because your life depends on it. If, on the other hand, your food comes from a landbase and your water comes from a river, then you’ll defend to the death that landbase and that river, because your life depends on them.”

We will defend the forests much more forcefully if we live there and are dependent on them instead of just thinking that they are beautiful or have conservative ideas of conservation and want them be preserved and kept separate from humans.

I think it is impossible to even try and live in some kind of harmony with the earth if we live in the city, no matter how much we hitchhike, cycle, help on allotments, recycle, go wwoofing or don’t fly!

Cities, as Jensen defines them, are: “people living more or less permanently in one place in densities high enough to require the routine importation of food and other necessities of life.”

Or, in other words, people living beyond their means in that area. Living unsustainably.

Cities have always needed to control and exploit areas around them to exist. They colonise the areas that surround them, and with globalisation and trade, the whole planet. They depend on wars to ensue that “resources” reach them and sweatshops (låglönefabriker) so that cheap products can be bought inside of them. Britain was once covered in forest, but with the expansion of cities and the empire that needs to go with it, much of it was chopped down for ship building, iron smelting and many other things. Nowadays it depends on forests being cut down across the globe to provide its wood supply.

We will defend the forests much more forcefully if we live there and are dependent on them instead of just thinking that they are beautiful

To meaningfully adapt our lives to the climate crisis and impending resource shortages, especially oil, we need to move out of the cities and learn to live from – and defend – the land. We need to learn to live and work together again in community, building our own houses out of local materials for next to nothing. We need to practice a form of agriculture, like permaculture or forest gardening, that works in some kind of harmony with the earth and the forest rather than merely cutting it down, planting monocultures on it and covering it in chemicals. We need to combine growing and gathering, farming and fishing.

There is so much potential for people in Sweden to do this. It is so much cheaper than in Britain, there is so much more land, the planning regulations seem much more relaxed. If you don't have money – and it is difficult to live a simple life while paying rent or a mortgage – forests and summer/winter houses can be squatted, abandoned villages in the North could be occupied.

I know so many people in Britain who are desperate to live on the land and build their own house but can't because of the cost of the land and the very repressive planning system which exists. Some have fought for years, even decades, with the planning authorities and many have been evicted or had their houses torn down when they didn't spend thousands and thousands of pounds (or hours) on the process or on a house seen as acceptable by the authorities.

People in Sweden don't seem to know how lucky they have it, how much potential there is and what they could lose.

Some say that it is too late to go back to nature, that we have come too far, that we have too much technology, that there are too many people. However, we only have one earth.

We will have to go back to living in some kind of harmony with nature at some point or face collapse. There are limits which we are already coming up against with our growth and profit based economy and we will come up against many more. □

Further reading

Bakan, Joel: *The Corporation – The Pathological Pursuit of Profit and Power*

Coates, Chris: *Utopia Britannica – British Utopian Experiments: 1325–1945*

Fukuoka, Masanobu: *The One-Straw Revolution – An Introduction to Natural Farming*

Jensen, Derrick: *Endgame: The Problem of Civilisation*

Lewinsohn, Lisa: *What are the planning barriers to low impact developments in rural areas in Britain and how might they be overcome?*

Wrench, Tony: *Building a Low Impact Roundhouse*

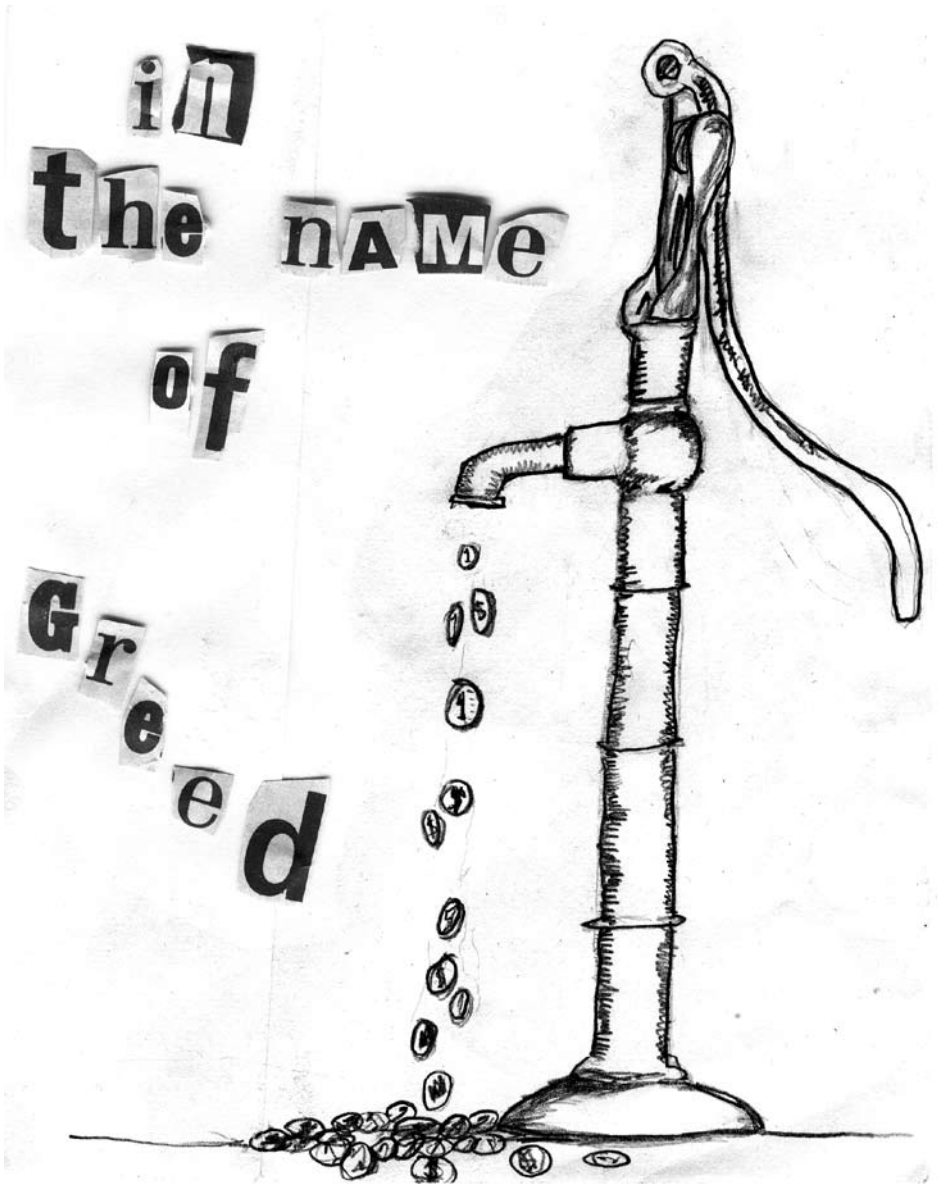

leve krisen!

När journalister bekymrat rapporterar om det globala ekonomiska läget så finns det mycket att glädjas åt för oss som gillar växande skogar, rent vatten, och en levande jord. Mediaspråket är totalt färgat av att man gillar ekonomisk tillväxt, produktion, arbete, och att det gamla systemet ska rulla vidare. Ordval som, ”när det vänder”, ”dystra siffror” och ”det ser mörkt ut” säger en del om var man står. Ibland lyssnar jag på radio, och då slår det mig hur otroligt mycket tid och energi som läggs ner på att diskutera siffror och pengar. Ekonomi får mest utrymme och man verkar tycka att det är det viktigast av allt i hela världen. Tänk om ekologin skulle få den uppmärksamheten istället. Att istället för att ekonomi-ekot rapporterade om aktuella räntor och börskurser så kunde ekologi-ekot berätta om läget för ozonlagret och den biologiska mångfalden.

Ok, det kanske inte är så kul att förlora jobbet, eller att behöva flytta för att man inte har råd att betala amorteringarna på huset, men va fan, vi kan inte hålla på och leva och konsumera så som de flesta av oss gör. En radikal förändring måste till, och den här ekonomiska krisen ger oss en ypperlig chans att finna andra sätt att organisera samhället. Men de som styr, de som har pengarna, och de som berättar historierna vill bara fortsätta med det gamla sättet. Och så kallar dom *oss* för bakåtsträvare.

Så hurra för en sjunkande bruttonationalprodukt! Hurra för nedlagda bilfabriker och minskat byggande! Hurra för att elkonsumtionen minskar, för första gången sen andra världskriget! Längre leve finanskrisen!

pengarna får jorden att snurra

Jag lever i ett materiellt överflöd. Enkel matematik säger mig att det samtidigt finns ett underskott, staplar som sakta sänks ner till utplåning i takt med vår egen tillväxthysteriska pil uppåt. Jag ser mänsklig egoism som sätter upp nya murar mot fattiga, kostnader där tidigare inte ens pengar existerade, hundratals uppsatta normer som vårt system behöver för att kunna rättfärdiga sig själv och hålla mig på plats.

Det är fullt normalt att dricka sitt vatten från en kran, prata med sina vänner genom en högtalare och skrivna ord, att skogen finns till för att torka sig i röven med och bli senaste kvällstidningen. Fullt normalt att jag aldrig sett ett dött djur men ätit mig mätt på dem sen jag föddes, att barnen i Afrika alltid verkar svälta, att alla matvaror jag köper kommer från andra länder och att de har ett bästföre-datum som gäller före mina egna sinnen. Fullt normalt att pengarna är drivkraften i mitt liv, att "ha kul" har blivit synonym till att spendera pengar. Fullt normalt att jag står ovan/utanför naturen och att det bästa med naturen är att den är fylld med resurser som kan göra mitt liv skönare. Normalt att det inte finns någon hejd för det ekonomiska system jag lever i, att bromsen är något för tontar.

Jag tittar ut över planeten, och ser att jag är en del av en härskande kultur som genom sina normer, aggressivitet och hot lagt mer eller mindre hela världen under sina fötter. Hur kom vi hit, och vad kan jag göra som en del av denna kultur? Vad har jag för val?

Jag känner mig fast i ett destruktivt system, men också fast besluten att jag kan ta mig här ifrån, att jag kan göra någonting som skapar en förändring, om inte för alla så åtminstone för mig själv och mina vänner. Det måste börja någonstans, måste bli verkligt. Så jag bryter eller förkastar normerna, formulerar min egen sanning och ser nya vägar, rena från allt det bråte som tidigare hindrat mig från att tro på någonting. Jag finner nya värdegrunder för ord som hållbarhet, jämlikhet och frihet (för alla individer), och plötsligt befinner jag mig någon annanstans.

Jag skymtar en värld bortom min egen och tror inte längre på pengar. Den kapitalistiska karusellen snurrar och jag väljer att stå och titta på, se vad som värdesätts. En efter en ser jag värdena falla bort från hjulet som nu kan snurra fortare, fri från tyngande ifrågasättningar. Till slut verkar hjulet snurra av sig själv och inget av det som finns kvar ser längre ut att kunna få stopp på det.

Maskinen har vunnit över människan, men vi som tillåtit oss att titta på har tid över till att samla in och värdesätta igen. Vi som plockat upp det bortkastade tillhör nu dem som förstår värdet av nödbromsen – att titta på är inte längre tillräckligt. Vi måste börja göra någonting.

Sakta börjar våra huvuden riktas åt att se vad som gömmer sig i skuggorna av det dominerande. En väg in i förändringen ger sig själv och jag vet att nya möten kommer att följa längs resans gång. Vissa springer redan på vägen i fri extas.

Jag har mött en vän som aldrig betalt en räkning i sitt liv. Han är 36 år och nej, inget socialfall. Han bara lever i en annan värld, och den är inte långt från vår egen (men däremot svår att se). Jag har levt tillsammans med honom i den och där finns inte pengar, i alla fall inte mer än som en nödåtgärd. Självklart är hans liv inte helt lagligt, normen säger ju att vi måste betala för att ha rätt att existera. Det kapitalistiska systemet är en välutvecklad piska vid det här laget, med världens olika länder sparkande neråt mot de

(tills den spyr)

fattigare. Och här i Sverige måste vi ha el, rinnande vatten, en dator, mobiltelefon och tak över huvudet för att fungera som samhällsmedborgare. Här måste vi jobba för att hålla uppe en standard, som är en norm som kan vara en tvångströja – men som vi inte måste acceptera.

Det här samhället har på så många plan visat sina brister nu att det är dags att vi börjar tro på oss själva och de värden vi kunnat återvinna utanför kapitalismens katastrofgrepp.

Det finns kryphål i systemet, och tillsammans kan vi använda dem för att ha tid och energi att skapa en egen, mer hållbar värld som inte bygger på konsumtion, hierarkier, egoism, nationalstater, globalisering och exploatering. Det börjar som ett avståndstagande, kalla det sopdykning (gratis mat) eller squatting (gratis boende) eller freeshops och snatteri (gratis prylberoende) eller liftning och plankning (gratis resande), och slutar förhoppningsvis i ett alternativ som inte behöver överflöd för att existera. Kryphålen blir en brygga över till något annat, en möjlighet att stå och titta på, fundera över det som vi helst inte ska fundera över och än mindre våga göra något utav.

Det här samhället har på så många plan visat sina brister nu att det är dags att vi börjar tro på oss själva och de värden vi kunnat återvinna utanför kapitalismens katastrofgrepp. För mig är det mest hållbara alternativet ett decentraliserat och självförsörjande samhälle där sambanden är tydliga, så tydliga att inga större misstag kan göras och därmed inga krig och katastrofer skapas.

Men pengarnas makt är svår att förlora. Det krävs en stark tro på någonting annat för att vi inte ska behöva falla tillbaka in i det cyniska zombie-

greppet och bli en löneslav utan hopp som sätter jobbet och sig själv framför det hållbara livet. För att kunna skapa något varaktigt behöver vi bli många, stötta varandra och tillsammans vägra slås ner av samhällets förändringsskygga repressiva krafter – fortsätta leka och tro på en ny värld, våra egna regler.

Det kapitalistiska systemet borde inte komma före ekosystemens betydelse för våra liv. Vi kan leva med ett annat system, men inte utan fungerande ekosystem. Vi kan inte fortsätta ställa oss över naturen, hur bekvämt det än vore. Vi är dömda att ta den här ekologiska krisen på allvar och försöka göra någonting positivt av det. Hitta lugnet, värdet och friheten i att vara närmare naturen igen. Och detta innan vi hamnar i katastrofen, drabbas av den uppbyggda bomb av nackdelar som vi inte velat eller tillåtit ta itu med, och som bara kommer att eskalera i sprängkraft – tills vi stannar och väljer att ta itu med våra gemensamma globala problem.

Men det globala är också det lokala. Människors personliga problem är grunden för de globala problemens utbrednad, och så länge allt sitter ihop genom ett världsomspännande ekonomiskt system är det svårt att gå till roten med de lokala problemen. Hitlers galenskap skulle aldrig ha attackerat någon om det inte vore för alla de personliga bekymmer som fick människor att vilja tro på enkla lösningar och hatet, och samma sak är det nu. Det finns ingen enkel lösning på den ekologiska krisen. Den långa kedjan som blivit vår tids förintelse av liv, vår tids heliga kapitalism, måste brytas. Så låt oss tömma våra fickor för jämlikheten och den planetära balansen. Utan pengar har vi inget att förlora, allt att vinna.

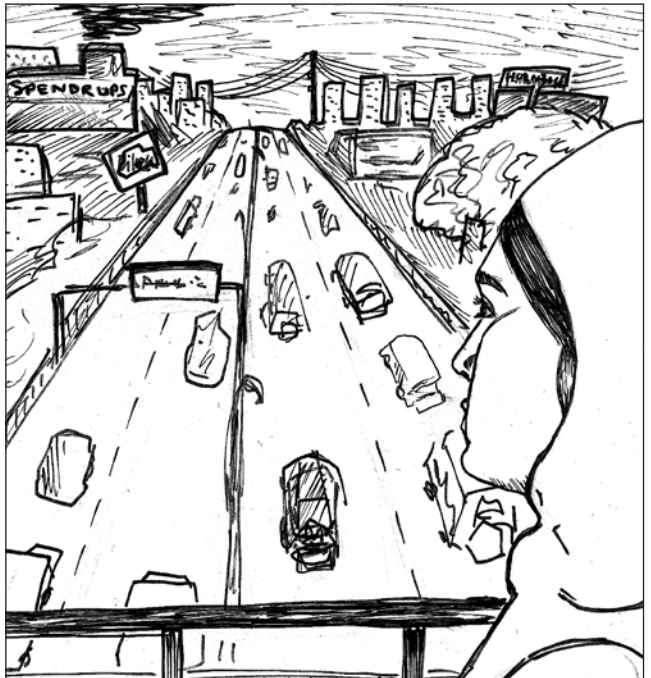
Klimatförändringarna och kapitalism är inte bara abstrakta ord utan också i slutändan fullkomligt praktiska handlingar som vi kan välja att gå med på eller inte. Tillsammans kan vi hjälpa varandra att börja överleva utan pengar igen och övervinna de system och normer som skapat denna kristid. Tomma fickor, redo att fyllas med nytt innehåll. □

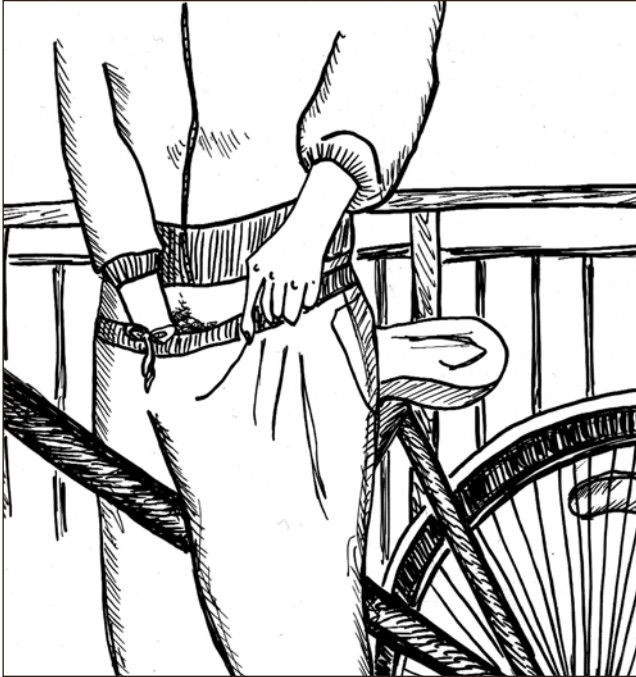
här bor jag

Nästan varje dag cyklar jag över den här bron. Till och från jobbet, eller för att handla. Kanske bara för att komma ut lite.

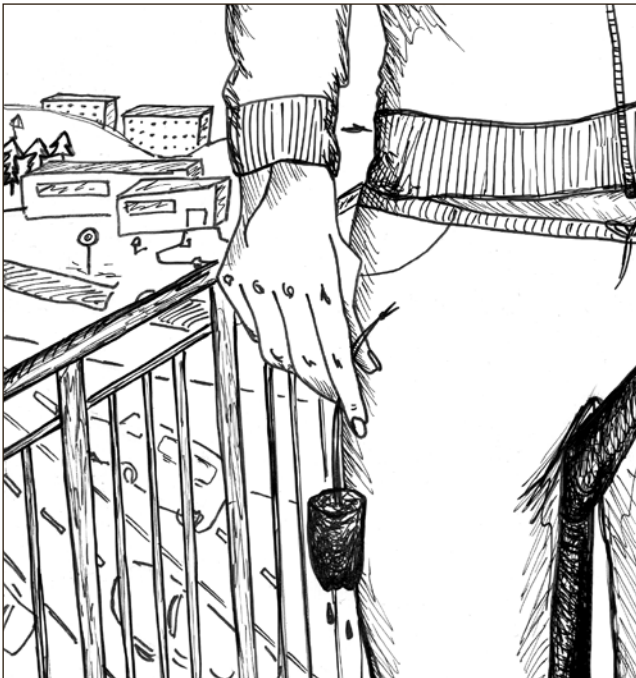

Det är ett öronbedövande ljud, mullret av alla dessa motorer. De dundrar förbi, dag som natt. Bilar fulla av folk som inte bor här.

I mig bultar ett varmt hopp. En tro på att min kropps längtan kan visa vägen. Den vet vad som behövs.

Jag ser det fulas dominans. Jag känner ilska över dännet, över dammet och giftet i luften. Min rörelsefrihet är begränsad här. Samhället skärs av till dånande transportsträckor.

I en stilla frustration bidrar jag med nåt organiskt i en mekanisk värld. Jag tror på slemmets revolution, och i mig bultar hoppet än hetare!

inget utan varandra

Jag kan inte undvika att reflektera över hur lycklig och privilegierad jag är som har möjlighet att ge någon annan möjlighet att genomföra en helsjysst idé. Och det som ger mej möjlighet och makt att göra det är att jag är aktiv i en förening, nämligen Fältbiologerna. Jag önskar att fler unga människor fick pröva det och fatta hur jäkla roligt och givande det kan va! Framförallt i en förening som enbart består av barn/ungdomar och när det vi gör sker på våra egna villkor. Jag känner hopp om livet och planeten när jag hör om nån demonstration som gjorts, nån kurs som har hållits eller bara några som varit ute i naturen ihop. Och känslan att delta själv är förstås ännu häftigare.

Ibland blir jag lite orolig att den levande föreningskultur vi haft i Sverige – och inte bara här utan också i andra länder – ska gå i graven utan att ersättas av något annat. Kanske är det olika intresnenätverk, Internetbaserade forum och genom olika kulturyttringar vi kommer att fortsätta engagera och, samlas kring våra intressen och hjärtefrågor.

Jag är övertygad om att vårt samhälle mår bra av sammanslutningar av människor som inte styrs av att behöva tjäna pengar på sin sammanslutning eller har auktoriteter över sej som bestämmer vad som ska tyckas, tänkas och göras. I en förening är tanken att vilken medlem som helst ska få möjlighet att uttrycka sin åsikt eller ägna sej åt det föreningen gör och få det stöd som behövs. I vissa fall behövs pengar för att genomföra något, ibland behövs ett gäng människor som stöd och ibland räcker det att få låna en kopian för att genomföra det där man tänkt. Det är inte mycket som behövs för att vända upp och ner på det politiska etablissemanget, ett företag eller människors fördomar och vanor – en bra idé och lite jävlar anamma räcker lugnt och långt!

Det är väldigt lätt hänt att bli nedstämd och uppgiven när man läser och hör om hur det står till med naturen och miljön och vilka onda krafter det är som har grepp om den. Men jag tänker jämt att så länge det finns människor som engagerar sej och så länge dom gör det tillsammans kan vi vara lugna, det är det som kommer rädda planeten tror jag. Men fienden är mäktig och hotet alltför nära så vänta inte, hitta din sammanslutning och gör nått för det du brinner för innan din låga slocknar. Och gör det lika mycket för din skull som för omvärlden, ni är inget utan varandra. □

Jag är övertygad om att vårt samhälle mår bra av sammanslutningar av människor som inte styrs av att behöva tjäna pengar eller har auktoriteter över sej som bestämmer vad som ska tyckas, tänkas och göras.

utveckling

folket som bodde i bergen
har nu flyttat ner till staden
för gruvbolagen bryter metaller
så berget är dött och förgiftat
nu jobbar folket i en fabrik
bygger bilar av metaller från bergen

folket som bodde på savannen
har nu tvingats in i slummen
deras mark har blivit nationalpark
där turister kan besöka naturen
nu bor detta folk i en kåkstad
och säljer sex till samma turister

folket som bodde på tundran
bor nu i ett getto i betongen
under slätten där de bodde finns olja
som ett bolag påstår att dom äger
nu går deras barn i en skola
och lär sig att olja ger välstånd

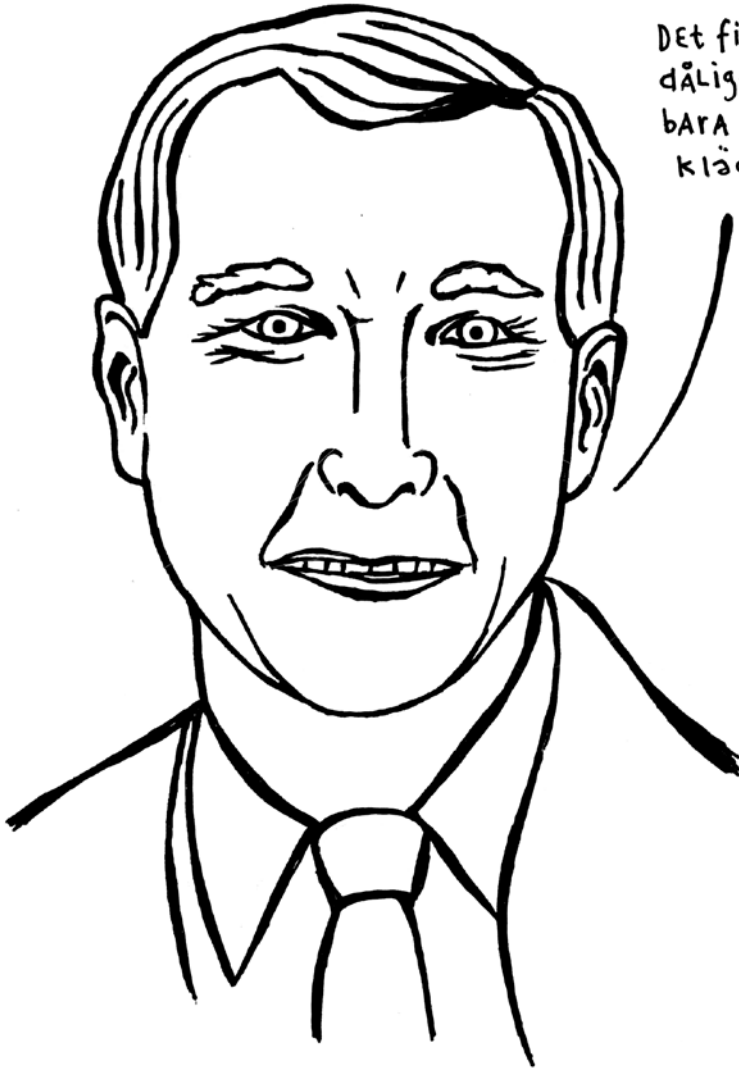
folket som bodde i öknen
sitter nu på radiumhemmet i stan
regeringen testade bomber
just på marken där de bodde
nu säger samma ministrar
att bomberna bekämpar terrorism

folket som bodde i djungeln
bor nu i några ruckel i en kåkstad
deras land togs över av köttindustrin
där skogen växte odlas nu soja
och djungelfolket ser på tv
att utvecklingen gör dom rika

folket som bodde vid stranden
bor nu på en soptipp vid staden
deras strand är svart utav olja
efter att en tanker en morgon förliste
nu går dom i kyrkan och får höra
att guds paradiset väntar i himlen

OCH FRÅN VITA Huset MEDDELAS:

DET finns ingET
dÅLigt VÅDER,
BARA dÅLIGA
klÅder!

kärnkraften: det nya gröna avfallet

Sverige har mest kärnkraft per person av alla länder i hela världen och fortfarande ökar oljeförbränningen. Tillsammans utgör de icke förnyelsebara bränslena mer än hälften av landets totala energiförbrukning. Det positiva är att en stor del av energin kommer från förnyelsebara källor, vilket med lite vilja skulle kunna utvecklas till att täcka mycket mer av det totala energibehovet – förutsatt att konsumtionen drastiskt minskar. »

Men viljan är inte tillräcklig bland politiker som fortsätter att fatta avgörande och ödesdigra beslut i frågan utan något som helst demokratiskt underlag. Deras kunskap om hållbara alternativ är bristfällig. Samtidigt blir hotet om att använda kärnkraften som en enkel lösning allt tydligare i sina konturer.

Svenska parlamentariker har (liksom i andra kärnkraftsstater) gång på gång visat sig vara starkt påverkade av lobbying från kärnkraftsindustrin. Som en konsekvens subventioneras den kärnkraftsproducerade energin kraftigt, vilket konkurrerar ut och motverkar användningen och utvecklingen av förnyelsebara bränslen. Dessutom subventionerar staten även andra industriernas energiförbrukning. Sammantaget så står industrierna för den största delen av landets totala energikonsumtion. Skillnaden mellan de sammanlagda privathushållens och industrins energikonsumtion är av ojämförbara proportioner. När myndigheterna uppmanar allmänheten om att "hushålla" med elen och "välja" miljömärkt framför energikällor som olja och uran, visar det i sammanhanget på en stor

brist på insikt om orsak och verkan, samt ett rent hän med tanke på vilka energikällor som staten själv väljer att subventionera.

Förutom att det i Sverige produceras mest kärnenergi per capita är den svenska staten också den enda kärnkraftsstaten i världen som inte tar ansvar för avfallet och forskningen kring tekniken i frågan. Istället är det kärnkraftsföretagen själva som har ålagts det huvudsakliga ansvaret genom SKB (Svensk Kärnbränslehantering AB). Ofta låter sig SKB framställas som en statlig myndighet, fast det är ett aktiebolag som ägs av kärnkraftsföretagen. I Sverige ligger alltså världens i särklass största miljöskyddsprojekt i händerna på kärnkraftsindustrin.

Världen över läggs det ner miljontals dollar på att propagera för kärnkraften som ett framtida alternativ – om det bara sker under ”säkra” förhållanden. Propagandan är kanske störst i franska och nordamerikanska kampanjer. I USA lobbar man för kärnkraften genom budskap i termer av ”nuclear – clear air”. Och kärnkraftsimperialismen sprider sig över landsgränser likväl som den koloniserar vårt medvetande. I Sverige betar sig kärnkraftsindustrin liknande. Genom att rikta fokus på avfallsfrågan och få det att framstå som att den kan lösas på ett ”säkert” sätt försöker man föra fram kärnkraften som ett alternativ. Nyligen har man (med demokratiskt underskott som vanligt) bränt igång ett nytt kärnkraftverk i Finland med hänvisning till Sveriges så kallade säkra avfallshantering.

Den blågula metoden går ut på att kapsla in det radioaktiva avfallet och gräva ner det i berggrunden. Det är den hittills bästa tänkbara lösningen på problemet, vilket är skräckinjagande eftersom metoden varken är erkänd som helt säker eller slutgiltig. Den är dessutom starkt kontroversiell bland forskare på den internationella scenen. Geologiska orsaker som kontinentaldrift, jordskalv, istider och förändringar i det radioaktiva avfallsets karaktär är oförutsägbara. Plutonium och andra långlivade ämnen i avfallet fortsätter att vara ett hot mot allt omgivande liv i hundratusentals, eller kanske miljontals år. SKB berömmar sig av att kalkylera med ett framtidsperspektiv om endast 100 000 år. Avfallet riskerar att bli en fruktansvärd överraskning för livet på jorden någon gång i framtiden. En annan

sak man inte alls tar med i beräkning är demografiska, politiska och ekonomiska förändringar. Vem kan förutspå hur framtidens civilisationer utvecklas? Kärnavfall är en förutsättning för att göra kärnvapen och till och med dagens stormakter använder och vidarutvecklar kärnvapen i okontrollerade mängder. I Sverige är man dock lugn och lagom. Det här löser den goda staten tillsammans med det välmenande näringslivet.

Frågan om det radioaktiva avfallet diskuteras inte alls före 1960-talet i Sverige eftersom det var hemligstämplat militärmaterial. Det fanns inte heller mycket kunskap om det och kärnkraft i sig sågs som en ren och modern energikälla. Först på 1970-talet kom kärnkraftsdebatten igång och man tillsatte utredningar om kärnavfallet. De statliga utredningsråden kom snart att samarbeta tätt med kärnkraftsbolagen. Från 1980-talet har kärnkraftsindustrin drivit arbetet självständigt fast med krav om att SKB måste hitta en plats för slutförvaring av det radioaktiva avfallet.

Överallt där man började provborra under 1980-talet protesterade folk och i Hälsingland bildades den civila organisationen ”Rädda Voxnadalen”. Under demonstrationerna mot borringen greps ordsborna av polisen och dömdes till dagsböter. Provboringarna fullföljdes och därefter fick SKB tillstånd om att borra i smyg och under polisbeskydd. 1986 hade turen kommit till Uppsala. Innan borringarna hade polisen fått reda på att det skulle komma ”kommunistiska yrkesdemonstranter” från Stockholm och mobiliserade därför 70 man med polishundar. Väl på plats bars demonstranterna, bland annat äldre damer, bort och utsattes för kränkningar och misshandel. Det hela filmades och kom med på teve vilket väckte folkstorm. Dåvarande energiminister Birgitta Dahl trädde fram och uppmanade SKB om att ”uppträda mer hyfsat”. Sedan ordnade man ett allmänt informationsmöte, där SKB ljög sig gulblå om att de alltid avsåg att arbeta i ”samförstånd” med det civila samhället och så började man att borra direkt efter mötet – mitt i natten.

Alla berg som provborrades innehöll för mycket sprickor och de folkliga protesterna eskalerade. Då kom regeringen och kärnkraftsbolagen överens om att sänka kraven om plats och berg-

grund. Man övergav helt enkelt de geologiska kraven för att istället gå på folklig opinion. Sedan slutet av 1980-talet har SKB helt riktat in sig på kommuner där det livsfarliga avfallet kan accepteras politiskt och inte utifrån var det skulle fungera bäst rent tekniskt och geologiskt. På en informationssajt meddelar SKB att: "Säkerheten kommer främst. Men det är också viktigt att de som bor på orten tycker det är okej. När vi väl funnit plats, och fått alla tillstånd, är det dags att köra igång med byggskedet. Idag är det två finalister kvar i slaget om slutförvaret: Oskarshamn och Östhammar". Ja, då man får väl gratulera dessa "finalister" och nöja sig med en fleecjacka som tröstpris eller?

SKB sköter informationsuppdraget väl. Och det är väl tur att miljöbovarna tar hand om sin egen skit kan man tycka. Men, kärnkraftsbolagen delar gärna med sig i solidarisk anda: "Varsågod, 2 kilo är ditt!", upplyser SKB på samma sajt och illustrerar pedagogiskt hur det radioaktiva avfallet kan fördelas över Sveriges befolkning. Lite klämkäckt tillägger de att: "Fast det är ju bra mycket smartare att ta hand om det tillsammans".

Det ekonomiska ansvaret som kärnkraftsbolagen har för avfallshanteringen sträcker sig dock inte till de miljöskador som avfallet kan orsaka, vilket i sig utgör en ohygglig säkerhetsrisk. Industrin tjänar på att välja mer ekonomiska metoder. Myndigheterna accepterar i sin tur detta för att bolagen inte ska gå i konkurs. I dag finansieras kostnaden för avfallshanteringen genom "Kärnavfallsfonden", dit ett öre på varje kilowattimme kärnkraftsel går, men vid eventuella miljöskador får staten täcka kostnaderna. Hittills har läckage och mindre olyckor snarare sopats under mattan istället för konfronterats. Svenska staten kisar mot solen och visslar i det blå. Samma melodi som alltid, "infrastruktur åt alla", oavsett om det är nazister som ska transporteras under 2:a världskriget eller kapitalister som ska försörjas.

Det offentliga beslutet om vart avfallet ska dumpas kommer att fattas 2010, året då det också är meningen att kärnkraften ska vara avvecklad enligt tidigare officiella beslut, beslut som i dag håller på att upphävas. Vid det laget har den svenska kärnkraftsindustrin producerat 8000 ton radioaktivt avfall (den mängd som rymms i en

Förutom att det i Sverige produceras mest kärnenergi per capita är den svenska staten också den enda kärnkraftsstaten i världen som inte tar ansvar för avfallet och forskningen kring tekniken i frågan.

*Att kärnkraften kommer från en
begränsad naturresurs kallad uran vars
brytning är extremt miljöskadlig
osynliggörs effektivt i kärnkraftsindustrins
opinionsbildande information.*

snusdosa skulle räcka för att utrota hela Sveriges befolkning). Läckra webbsidor och korrumperade politiker är naturligtvis billigare redskap än vad kostnaderna skulle bli för en seriös forskning och ärliga diskussioner om de minst sämsta alternativen för avfallshanteringen.

Kärnkraftsfrågan och det skitiga avfallet är en av mänsklighetens viktigaste frågor och kommer så vara i hundratusentals år framöver. Det är också en demokratisk fråga vars tekniska och etiska aspekter måste fram i ljuset. Men propagandan känner varken nationella eller etiska gränser. I dag när klimatfrågan börjat tas på allvar ökar också tendensen att jämföra oljan mot kärnkraften, som då ska anses vara en hållbar energikälla. Man spelar ut klimatfrågan mot kärnkraftsmotståndet helt

enkelt. Vinkeln är absurd, osaklig och utesluter de verkligt hållbara alternativen av förnyelsebara energikällor. Syftet är återigen att framställa kärnkraften i en modern och teknologioptimistisk anda. Att kärnkraften kommer från en begränsad naturresurs kallad uran vars brytning är extremt miljöskadlig, osynliggörs effektivt i kärnkraftsindustrins opinionsbildande information.

Bortsett från avfallsfrågan är allt omkring kärnkraften, från gruva till energi och avfall, en högriskabel och miljöväldig process. Alla fossil- och kärnkraftsbränslen är ohållbara alternativ som framtida energikällor. En majoritet inom högeralliansen vill idag bygga ut istället för att avveckla kärnkraften. Subventionspolitiken stinker korruption! □

Den stereotypa KÖTTÄTAREN

Tror på allvar att icke-vegetariska färdigrätter är nyttigare än en varierad vegansk/vegetarisk kost.

Koketterar med sina nyinköpta lågenergilampor men vägrar ge köttätandet - den största miljöboven - problemstatus.

Jag fattar inte varför inte ALLA byter till såna här lampor!

Skulle själv aldrig kunna döda ett (gulligt) djur men mumsar gladeligen på de redan mördade.

Gillar att dra s.k. "skämt" i närheten av veg(etari)aner.

*
Men om alla börjar äta GRÖNSAKER, vad ska då DJUREN äta?

* Känner sig extremt nyskapande.

organiserat liv eller död

De skillnader jag kommit fram till efter att ha levt under eller parallellt med dem båda är av en helt annan art. Skogen är antingen en del av ett ekosystem eller ett av människan definierat sådant på en geografiskt begränsad yta. Den är sammanlänkad genom vatten, vind, frön, rötter, fåglar m.m., med tusentals andra ekosystem. Tillsammans fortsätter dessa system det uråldriga arv som skapats på denna planet, det unika: Livet. Staden å sin sida organiserar inte fler arter än de som kan anses vara gynnsamma för den moderna människans samhällsstruktur. Den ställer sig utanför det nät av livsformer och relationer som faktiskt är nödvändiga för att livet ska kunna ha sin gilla gång på alla andra platser.

Det finns ett gäng markanta skillnader mellan de olika organisationsformerna stad och skog, det är det nog ingen som motsäger sig. Men få kan nog peka ut dem, det är mer av en känsla. Skogen känns lugn, grön och på ett symboliskt vis miljövänlig medan staden är stressig, ambivalent, gräspräcklig och ofta full med avgaser. Skogen känns otrygg utan alla de bekvämligheter vi är vana vid. Det kan ju bli rätt mörkt också, utan gatlysen och skenet från tv-skärmarna. Vem vet vad som gömmer sig i skuggorna av mänskenet? Staden tryggar istället med sina oändliga ton matvaror för alla smaker, kultur, ideologier och religioner, med beväpnade vänner eller myndigheter, vem du nu litar på, som kan skydda dig mot det som gömmer sig i skuggorna.

Istället har en helt sjuklig relation med framgång rotats under den korta tid människan gått från jägar/samlare till industrialiserad jordbrukare. Istället för att vara en del av det nät av relationer som skapar och upprätthåller livet, har människan tagit sig an en härskarroll, med inspiratörer som Rene Descartes (vilken skar av människan från allt annat levande och likställde människans tankeförmåga med rätten att förslava andra livsformer och omgivningar). En härskarroll, i vilken människan suger ut det liv hon avskärmat sig från.

Staden kan som organisationsform till stor del sägas vara en direkt avbildning av Descartes fantasier. Vi tänker alltså finns vi. Det betyder att enbart människan finns och att det livgivande nät av

andra relationer på planeten bara är en projicering, en samling organismer som blir givna ett värde av oss människor, att nätet skulle sakna ett egenvärde. Stadens faktiska funktioner följer samma formel; om inte människorna finns, finns heller inte staden (pionjärörter, rötter m.m. gör t.ex. dagliga försök att återta sitt asfalterade hem men rensas bort av stadsförvaltaren). Hade inte tankarna inuti civiliserade människor funnits som ger staden ett värde, som ger staden ett symboliskt liv, hade inte heller staden funnits.

*Istället för att vara en del av
det nät av relationer som skapar
och upprätthåller livet, har
människan tagit sig an en härskarroll i vilken hon suger ut det
liv hon avskärmat sig från.*

Du kan se dig om i rummet du befinner dig i. Finns där något som inte är skapat av en mänsklig tanke? Finns där något som inte skulle förfalla, som inte skulle förlora sitt symboliska värde, om människorna skulle försvinna?

Om vi bortser från det filosofiska och teoretiska, och istället vänder oss till den praktiska verkligheten: Städer är ohållbara. Ser vi till organisationsformen så ser vi att staden inte bara exploaterar det geografiska område som anses utgöra staden och dess omnejd, den exploaterar också platser utan någon tydlig relation till den. Skogsområden tusentals mil bort som annars kunnat vara ett hem för otaliga arter, några vi bara kan fantisera om. Jordbruksområden som hade kunnat vara småskaliga och självförsörjande, med stark relation till skogen istället för staden. Eller vattendrag, sjöar och hav som kunnat vara rena, kanske till och med drickbara.

I och med staden så överskrider den mänskliga populationen vad det lokala ekosystemet klarar, bryter ner det och omvandlar det till betong för att sedan stjäla näring och bränsle från ett mindre nedbrutet ekosystem någon annanstans. Lägg därtill en intensiv propaganda för att attrahera fler och fler icke- eller semi-urbana invånare. Väg in faktorerna att större delen av jordens mänskliga befolkning lever i städer och att i stort sett all odlingsbar jord snart är sönderodlad och därmed aktivt drivande i en global ökenskapande process. Utan träd och med industriellt jordbruk förstörs toppskiktet på jordytan och toppskiktet var och är – bli inte förvånad – avgörande för livets uppkomst och varande. Exempel på platser för tidigare i jämförelse små jordbrukarkulturer: Nordafrika, Palestina, Arabiska Halvön, Grekland, Mexiko.

Staden klarar sig inte utan att exploatera platser, liv, människors arbetskraft och autonomi. Vilka skulle bönderna försörja om inte städerna med sina politiska maktcentra fanns? Om inte svaret är uppenbart: sig själva! Staden klarar sig på dagens nivå av suicidinriktad utveckling inte heller utan el. El som kommer från vattendrag där lax och olika typer av växtlighet dör ut av dammarnas käpp i det ursprungliga vattenflödet. För att inte tala om att det förstör för ursprungsfolks leverne, t.ex. samernas. Arters rutiner förhindras, relationer bryts, arter dör. El som kommer av vindkraftverk, vilka i sig kräver flera led av global exploatering innan de ens kan börja med att strimla fåglar, sprida tungmetaller i jorden eller trygga människors klimaträdsla. El som kommer av kärnkraft...

Den skog jag beskrev tidigare, det nät av relationer som gör livet möjligt, är inte de hektar granskog du ser från förortsfönstret. Den skog jag beskrev är lika sällsynt som jägar/samlarfolk är idag. Jag vill på inget sätt förringa granarna som lugnar ditt gråa sinne, men i förhållande till vad jag menar är den granskog du ser egentligen broilerkycklingar uppfödda i en fabrik bara för slakt. Detta är också till stor del konsekvenser av stadens existens.

Fram till 1900 bedrevs främst småskalig avverkning i Sverige, även om barrskog redan börjat planteras till lövskogens nackdel. Innan 1800 dominerade blandskog och antalet resursgiga städer i norden var mycket färre och mindre

exploativa. Idag har skogsbruket – den industri som förser städer med trävaror och träbränsle – gått från premisslös monokultur till ståndortsanpassning. Ståndortsanpassning innebär att skogsbruket ser till de planterade trädens behov och fyller jorden med ”näring”. Jämför näring med tillväxthormonerna i köttfabriker, dvs. för att de ska växa bättre – trots tungmetaller, försurning eller övergödning. Konsekvenserna av denna fabriksartade slaktverksamhet är enligt 4 år gamla siffror:

Hotade arter i det svenska Skogslandskapet
Svampar: 195, Mossor/lavar: 110, Lägre stående djur: 435, Högre stående djur: 20, kärlväxter: 24.

Hotade arter i det svenska Jordbrukslandskapet
Svampar: 195, mossor/lavar: 81, lägre stående djur: 400, högre stående djur: 24, kärlväxter: 174.

Det kan kännas oerhört deprimerande att konfrontera den urbana verkligheten, lätt att hänga upp sig på känslan av maktlöshet. Men vad som är än mer deprimerande är handlingens frånvaro och urbaniseringens ohämmade framfart. Medan de sista samlar/jägarna ser hur deras föräldrars skog systematiskt arkebuseras, hur deras omgivningar berövas på mening, fylls den urbana världen med fler livlösa skyskrapor, motorvägar, stormarknader och människor. Och det kommer fortsätta att vara deprimerande tills dess att trenden vänder. Tills då städer bryts ner och människor börjar decentralisera sig från nationalstaterna, omge sig med eget liv och mening igen.

Som det ser ut idag diskuterar till och med ”radikala aktivister” om och inte *hur* vi ska komma dit. Det viktiga är inte heller hur vi stoppar urbaniseringen, utan att den stoppas. Stoppas medan det fortfarande finns något att återknyta till, innan öken och ruiner blir människans ”post-naturliga habitat”.

Som tur väl är finns det de som försöker stoppa städernas utbredning. Både aktivister och Ortsbor i nordligare länder och ursrungsfolk, bönder och aktivister i sydligare länder. Många hamnar genom spontana aktioner i fängelse, de flesta uppmärksammas inte ens. I de sydligare länderna slås de ner av militär. I Sverige har arga Ortsbor rivit

Det kommer fortsätta att vara deprimerande tills dess att trenden vänder. Tills då städer bryts ner och människor börjar decentralisera sig från nationalstaterna, omge sig med eget liv och mening igen.

ner 3G-master med traktorer, hållt grus i grävmaskiners bränsletankar, hotat politiker, hotat företag, bränt ner byggprojekt, påvisat självstyre och självförsörjning. I USA fängslades 17-åriga Michael Sykes efter att ha genomfört aktioner mot urbaniseringsprojekt och dömdes till 4–10 år fängelse. I skrivande stund kommer jag inom kort att avtjäna ett 15 månaders fängelsestraff för sabotage, skadegörelse och förberedelse till sabotage. Detta visar hur rädd staten är för ett motstånd av det anti-urbana slaget; ett framstegsfientligt motstånd, ett motstånd med sina egna framsteg, en hållbar sort. Detta visar också hur viktigt det är att bredda motståndet. Att förena motorvägsockupanter, trädockupanter, jordbefriar-celler, fältbiologer, självförsörjande anarkister eller etikettslösa, och alla andra som på ett eller annat sätt bekämpar stadens negativa konsekvenser.

Förenas för att stoppa urbaniseringen, inte ta makten över den! □

Vi är i stenen, i kokongen
har vi blivit tillsagda att leva

som om liv trivs i sten – och inte ekon, ruiner

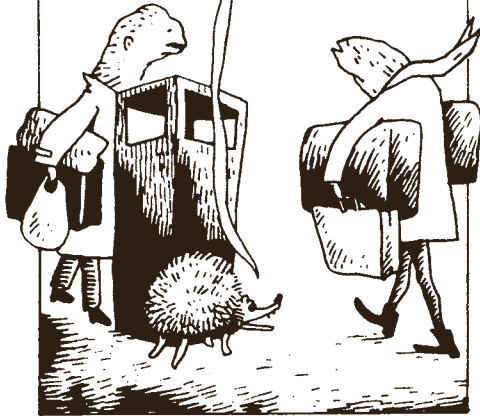
I drömmen, stora skrevor
som knappt går att andas
glada rop, en flod av tårar som rinner

och får ett vildvuxet monster till liv

IGELKOTTEN UTTALAR SIG OM DAGSLÄGET

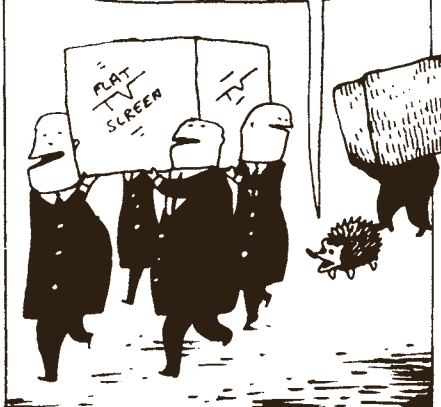
SÅ FYLLS ÄNNU EN SHOPPINGKASSE AV LACKPAPPER MED PARFYMERAD, KÖTT-ROSA LYX, SÅ PUMPAS DEN TRASIGA SLADDRIGA VENEN FULL AV KONSUMTIONSKNARK.

LÅT PISKAN VINA ÖVER PLANETEN, PLÅGA TILL VARJE PRIS FRAM ÄNNU ETT TILLVÄXTÅR, ETT LYCKSALIGT ÖGONBUCK, LÅT GULDKULAN NÅ SIN BÅGES KRÖN, OCH BLÄNKA TILL EN SISTA GÅNG I SOLLJUSET.

SÅ DRIVS NI AV ETT INRE TVÅNG-TILL ATT PRÖVA BRISTNINGSGRÄNSEN, DÅ ERA MAGAR BLIVIT SÅ FULLPROPPADE AV ODELÄGELSE, UTSUGNING OCH UTROTNING ATT DE EXPLODERAR SOM VÄLLUSTENS ATOMBOMBER.

HÖR FLUGORNAS SÅNG OM ER UNDERGÅNG:

GUCCI OCH PRADA, FROSSA OCH NJUT BORGARE SNART ÄR DIN SAGA SUT!

VILKEN OARTIG IGELKOTT.

minnesord mot känslor av galenskap

när skolan du går i bara är ett sätt att stöpa
 eleverna i samma form och fostra dem till lydiga
 löneslavar
 när du spenderar en stor del av ditt liv på ett
 meningslöst jobb så att någon som hatar dig kan
 bli rik
 när du helst vill slå chefen på käften
 när du får spader av alla fördummande tv-
 program
 när du hör politikerna ljuga ikapp
 när du vill spränga varje nyhetsredaktion
 när du håller på att spy på all reklam
 när du sitter i en bilkö och andas in avgaser
 när skogar kalhuggs för att bli reklam och toalett-
 papper
 när poliserna blir fler och fler
 när nazister marscherar på gatorna
 när sju kvinnor varje dag i det här landet anmäler
 en våldtäkt
 när mängder av fullt ätbar mat slängs i butikernas
 soptunnor
 när fängelserna är överfulla
 när folk hellre ser på andras påhittade liv på ljus-
 skärmar än att leva sina egna
 när du inte känner dig trygg på gatorna
 när en stor del av befolkningen äter mediciner
 bara för att stå ut
 när fisken från östersjön är för giftig för att ätas
 när allting kostar pengar
 när allt kan göras profit på
 när du inte tror att du duger

när folk opererar sina kroppar för att bli snygga
 när barn skär sig själva
 när alkohol och andra droger används som bedö-
 vande flykt
 när det byggs fler kärnkraftverk
 när våra äldste spärras in för brottet att inte kunna
 ta hand om sig själva
 när ålderdom ses som sjukdom och inte visdom
 när universiteten säger sig stå för upplysning när
 de i själva verket bara upprätthåller samhällsord-
 ningen
 när du stänger in din ilska
 när de som ställer sig i vägen och protesterar
 misshandlas av polisen och buras in
 när du försöker bota din ångest genom att betala
 någon för att lyssna på dig
 när din kropp är full av tungmetaller och andra
 gifter
 när alla gömmer sig bakom sköldar av ironi
 när kärleken du känner för en viss person blir till
 desperat besatthet bara för att det är det enda du
 har i en tom och kärlekslös värld
 när det som ska ta oss ut ur den dödsfälla som
 teknologin har satt oss i bara är mer av samma
 sak, fast att den nu kallas grön
 när du inte får leva ut din fulla potential
 när världen runt omkring dig rasar

då vill jag att du ska minnas
 att det är inte du som är galen
 – det är kulturen vi lever i

att hantera

”Detta är din sista chans. Efter detta finns det ingen återvändo. Du tar det blå pillret – slut på historien. Du vaknar upp i din säng och tror vad du vill tro. Du tar det röda pillret – du stannar kvar i Underlandet och jag kommer att visa dig hur djupt kaninhålet går.”
— Morpheus, *The Matrix*

det ohanterbara

Massdöd! Hur hanterar man egentligen det?

Att som en av rebellerna i filmen *The Matrix* fråga sig själv varför i helvete jag inte tog det blå pillret. Jag skulle kunnat leva i kanske femtio år till innan skiten rasar och låta någon annan ta hand om det hela. Skaffa ett jobb, bostad och familj. Repa i ett rockband med polarna någon gång i veckan så man kommer bort från frugans tjat. Supa till på helgen och röka lite gräs i smyg. Självklart skulle jag vara med i facket, ge pengar åt Greenpeace och köra omkring med en miljöbil. Jag och frugan skulle källsortera och lära våra barn hur viktigt det är med miljön. »

Jag menar, vad är det jag gör nu? Skriver lite blogginslägg under pseudonym, en och annan artikel, gjort en obskyr film som ingen verkar begripa. I övrigt går jag omkring och är pank, lever på sopor och är allmänt utskrädd i mainstream-media. Jag är den där knäppgöken som "vill tillbaka till grottstadiet och drömmer om massmord" när det enda jag försökte säga var: "Hallå, vad håller vi på med? Kan vi inte prata om det här. Jag är rädd. Jag ser hur allt rasar omkring mig och det enda ni verkar bry er om är den senaste 3G-mobilen. Ni vaggar er till sömns med löften om 'grön teknologi'..." Men allt detta drunknade i glåporden och hatet.

Men till skillnad från karaktärerna i filmen så valde jag aldrig det röda pillret. Det kördes ner i halsen på mig och nu kan jag inte få ut det. Jag är fast i verkligheten, i den verklighet där ingen av oss gör så mycket som det skulle behövas. Som sitter och försöker hålla färgen när en utbränd och desperat representant för en människorättsorganisation från colombianska amazonas berättar om hur ursprungsfolket blir massakrerade. Mitt i allt detta våld, kaos och förstörelse försöker dessa människor hanka sig fram på att bland annat odla majs och kaffe. För priser som hela tiden sjunker. I en miljö som förgiftas och utarmas lite mer för varje dag som går. Sakta men säkert trappas trakasserierna och våldet upp. Militärerna smyger omkring i krokarna. Paramilitärer som låtsas vara civila. Men alla vet vilka dom är. Kan du höra hur klockan tickar? Snart är tiden ute för ännu ett folk. Snart kommer Muriel Mining Corporation tillbaka...

Hur i helvete är det menat jag ska kunna hantera den vetskapen att små barn tvingas titta på medan paramilitärer hugger huvudet av rebell-ledare och spelar fotboll med den dödes huvud? För vad? För att feta jävla svin till direktörer ska kunna tjäna pengar på att de sista resterna av regnskogen blir totalförstörd. Och i slutändan för att vi ska ha ännu fler meningslösa prylar att konsumera. En ring i silver till din älskade? Du kan inte se det, men silvret är färgat av blod, död, sorg och brustna hjärtan. Av desperata indianer och ättlingar till afrikanska slavar som ber om att deras heliga berg ska få stå kvar. Att inte onda andar och giftiga gaser ska frigöras och göra slut på en kultur lika gammal som mänskligheten självt.

Jag är inte tillräckligt stark för det här. Det har tagit mig veckor att bara försöka skriva ner en intervju. Jag vaknar med magknip och inser att det är ångest. Jag är ingen journalist. Jag är ett jävla soc-fall, om ens det. Jag får inte ens socialbidrag för att jag vägrar sitta på en skyddad verkstad och plocka med skruvar. Vägrar låta mig förnedras av socialgrisar som låtsas vara psykologer. Jag har inte tid med det. Måste fortsätta skriva. Göra ett jobb jag inte är kvalificerad för. Därför att dom som har utbildning och vana, som skulle kunna svänga ihop en artikel på en kvart, sitter och gottar sig i Michael Jacksons död.

Äckligt! Den västerländska civilisationen är äcklig. Hur ska jag hantera det? Att vi är som några jävla parasiter. Vad är det med oss egentligen? Vill vi dö? Varför skulle vi annars fortsätta att underhålla ett system som vi vet håller på att ta död på allt? Eftersom majoriteten av civiliserade (domesticerade, socialiserade, hjärntvättade) människor har fullt upp med att jobba åtta timmar om dan, se på tv och chatta med människor vi tror vi känner, räcker det inte med att vi andra gör så gott vi kan. Okej, vi behöver alla fly emellanåt, men måste vi det hela tiden? Kan vi inte våga känna efter lite i alla fall?

Just nu vill jag bara sjunka ihop och implodera i mig själv. Försvinna ut i ett moln. Vila från alla känslor och tankar. Ge upp. Men i hörlurarna hör jag Zack De La Roja från Rage Against The Machine viska: "Det måste börja någonstans. Det måste börja någon gång. Var om inte här? När om inte nu?" Ni pushade oss för långt den här gången era svin. Vi föll över kanten och gick under. Vi gick igenom helvetet och kom ut på andra sidan. Nu finns det inget som kan stoppa oss. □

"Jorden dör inte- den blir mördad. Och människorna som utför mördandet har namn och adresser."

— U. Utah Phillips

"De kommer att göra vad vi låter dem slippa undan med."

— Joseph Heller

du tufriga fågel
i smutsiga vattnet
i anlagda parken
i bullriga staden.

Akta dig för plastpåsen!!!

Sista fågelsången

Tänk.

*Dagens barn kommer aldrig höra lärkdrillar
om våren när de blir stora.*

*Massförintelsen,
omsluter oss som vi omfamnar den.
Hundratals arter utplånas från jorden,
varje dag.*

*Miljarder år av evolution raderas,
inom loppet av ett par sekel,
industriell utveckling
livets avveckling.*

Känn.

Fotnot: Lärkan är en så kallad "spökart". Det vill säga en art dömd till utrotning pga att hoten mot den är alltför stora eller att beståndet är för litet för återhämtning.

PROOF?

IN 1988, THE UNITED NATIONS SET UP THE INTERGOVERNMENTAL PANEL ON CLIMATE CHANGE (IPCC); AN INTERNATIONAL TEAM OF 2000 TOP SCIENTISTS AND CLIMATE MODELLERS WHO TRACK AND PREDICT TRENDS IN CLIMATE CHANGE.

IN 2001 THEY CONCLUDED THAT GLOBAL WARMING IS

attributable to human activities.³

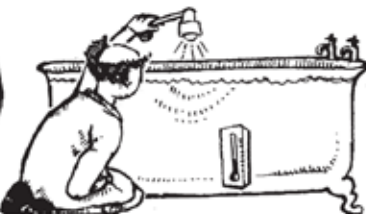
THE WORLD IS NOW 0.8°C WARMER THAN IN PRE-INDUSTRIAL TIMES.⁴ AND THE RATE OF WARMING IS INCREASING

0.8°C? THAT'S NOTHING! TINY! TINY! TINY!!!

Well, it isn't much, but since most of the planet is covered in deep water it takes a long time to heat up.

At least 40 years.⁵

So what we're seeing now is the effect of CO₂ emissions in the 1960s.

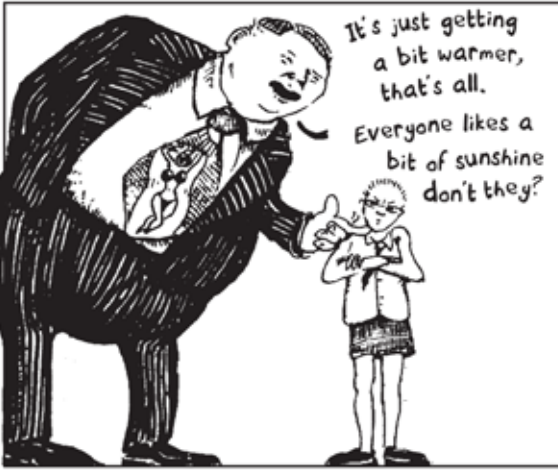
Raising the temperature of the world by just 1°C means pumping an incredible extra amount of energy into the weather system. Recent studies say we could be in line for a 10°C rise⁶ and during the last **ICE AGE** the planet was only 5°C colder than today.

What are you reading?

Oh

That's not on the National Curriculum.

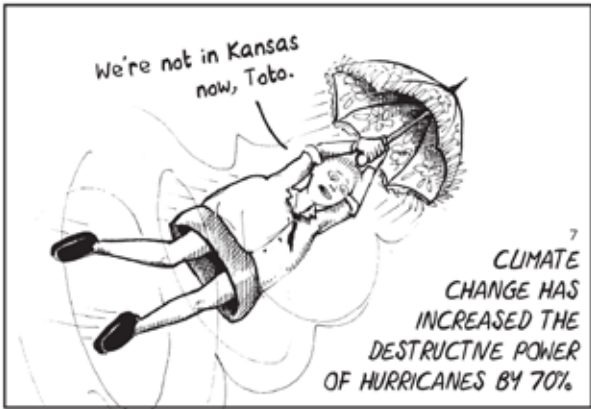
WIND IS CAUSED BY THE DIFFERENCE BETWEEN ATMOSPHERIC HIGH AND LOW PRESSURE. WITH MORE ENERGY (FROM HEAT) BUZZING AROUND IN THE SYSTEM, THE HIGHS GET HIGHER, THE LOWS GET LOWER AND THE WINDS GET STRONGER.

IT'S GETTING A BIT **WINDIER** AND **STORMIER**

HEAT SOAKS INTO THE SEA, AND BOUNCES OFF LAND. THIS MAKES THE AIR ABOVE THE SEA COOLER THAN ABOVE LAND. MORE HEAT MAKES FOR A BIGGER TEMPERATURE DIFFERENCE, AND STRONG WINDS + CYCLONES RESULT.

COOLER AIR WARMER AIR

Hmm - that looks completely pear-shaped.

IT'S GETTING A BIT WETTER

NOW WHEN IT RAINS, IT RAINS HARDER.

THIS IS BECAUSE WARMER AIR CAN HOLD MORE WATER VAPOUR BEFORE IT DROPS IT ALL AS RAIN.

THESE DAYS, THE UK GETS TWICE AS MANY HEAVY DOWNPOURS OF RAIN AS IT DID IN THE 1960'S.

Just hang on a minute. These are natural weather events. You can't say they're caused by climate change.

But the scientists agree that global warming will cause severe storms and floods.

IN THE 1960S THERE WERE 16 WEATHER RELATED "NATURAL" DISASTERS IN THE 1990S THERE WERE 70

December 1999: flooding in Venezuela, flooding and mudslides kill up to 20,000 people...February 2000: flooding in Mozambique and Zimbabwe kills 700 and leaves 280,000 homeless...July 2000: heatwave in Italy and the Balkans kills dozens and damages crops...August 2000: Typhoon Bilis kills 11 people in Taiwan...September 2000: rising floodwaters from the Mekong River kill 235 in Vietnam, Cambodian and Thailand, and leave 4.5 million people homeless...November

Ah, but you can't say that climate change caused it, I mean it could have happened anyway.

I think I can suddenly detect a lot of hot air.

Sumatra, Indonesia...February 2001: tornado kills 5 people in Mississippi, US...June 2001: 38 die in floods and landslides near Quito, Ecuador...July 2001: Typhoon Utor kills more than 160 people in the Philippines, Taiwan and China...July 2001 Typhoon Toraji kills 61 in Taiwan...August 2001: in Nias Island, Sumatra, flooding kills at least 31 people...October 2001: Hurricane Iris kills 25 weeks nearly twice the previous record... November 2001: Hurricane Michelle kills 17 people in Cuba, Honduras, Nicaragua the Philippines and 20 in Vietnam...November 2001: floods kill more than 700 people in Algeria, 10 die in floods in Texas, USA...November 2001: thunderstorms kill 11 people in Mississippi, USA... December 2001: landslides and floods kill 70 people in Rio de Janeiro, in La Paz, Bolivia, kill 69 people...May 2002: brutal heatwave in Andhra Pradesh, India, leaves more than 600 dead...May 2002: 6 inches of rain in 4 hours kills a dozen people in Virginia, USA...June 2002: floods and mudslides kill more than 750 people in central and southeast China...

IT'S GETTING A BIT HOTTER (OF COURSE)

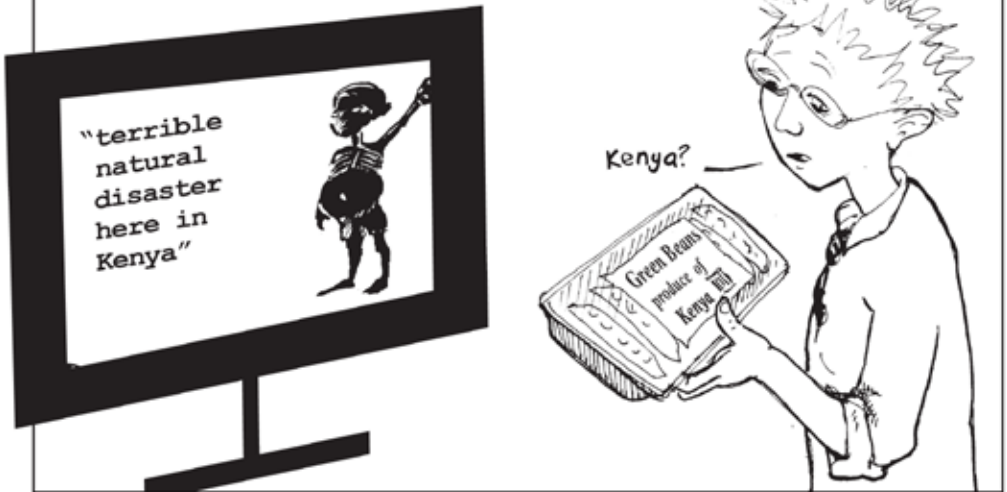
THIS COMIC WAS WRITTEN IN 2006. 2005 WAS THE HOTTEST YEAR ON RECORD. EIGHT OUT OF THE PAST TEN YEARS HAVE TOPPED THE TEMPERATURE CHARTS.¹¹

30% OF THE WORLD IS NOW AFFECTED BY DROUGHT. THAT'S MORE THAN TWICE AS MUCH AS IN THE 1970'S.¹²

70% OF AFRICANS RELY ON RAIN-FED AGRICULTURE TO SURVIVE, IN A CONTINENT WHERE FERTILE LANDS ARE RAPIDLY TURNING TO DESERT.

17 MILLION PEOPLE ARE CURRENTLY STARVING IN MALAWI, NIGER, SOMALIA, ETHIOPIA AND KENYA.¹³

AND IN THE NEXT 35 YEARS, WATER SUPPLIES IN SOUTHERN AFRICA ARE PREDICTED TO FALL BY HALF.¹⁴ 100 MILLION PEOPLE WILL BE AFFECTED.

AND IT'S GETTING A BIT LESS ICY * (Funny weather we're having at the moment)

THE THING IS, THE MORE ICE MELTS, THE MORE ICE MELTS...

SNOW AND ICE, BEING WHITE, REFLECT THE SUN'S HEAT

(THIS IS KNOWN AS HAVING A HIGH ALBEDO EFFECT)

EXPOSED EARTH AND WATER ARE DARK (LOW ALBEDO) SO SOAK UP THE SUN'S HEAT, WARM UP AND MELT MORE ICE.

SIMPLE HUH?
THIS IS AN EXAMPLE OF A **POSITIVE FEEDBACK EFFECT**, WHERE A SMALL RISE IN TEMPERATURE TRIGGERS A PROCESS THAT **HOTS EVERYTHING UP FURTHER AND FASTER** THAN YOU'D EXPECT.

ARCTIC SEA ICE IS DECLINING AT AN ALARMING RATE. EVERY YEAR FOR THE PAST FOUR YEARS, IT HAS FALLEN TO A NEW RECORD LOW.¹⁶

AND WITHOUT ICE

YOU DON'T GET **PHYTOPLANKTON**

WHO FEED KRILL

WHO FEED FISH

WHO FEED SEALS (AND BIRDS AND WHALES)

Oh, yes, I've been on a diet. You're looking quite trim yourself.

Have you lost weight?

WHO ARE 15% SKINNER THESE DAYS

¹⁷⁾

WHO FEED POLAR BEARS

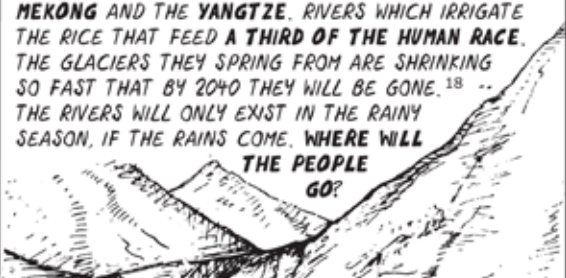
Fantastic opportunity - New source of oil
Easy ice-free access to vast Arctic reserves.
I'm heading up there now darling.
Don't wait up.

You know, I'm really not sure burning all the oil in the Arctic is going to help this situation...

Darling!
 Cancel Klosters next year.
 It's not all about your stupid skiing. There are glaciers all over the world. They are important. They feed rivers.

RIVERS LIKE THE **GANGES, THE BRAMAPUTRA, THE MEKONG AND THE YANGTZE**. RIVERS WHICH IRRIGATE THE RICE THAT FEED A **THIRD OF THE HUMAN RACE**. THE GLACIERS THEY SPRING FROM ARE SHRINKING SO FAST THAT BY 2040 THEY WILL BE GONE.¹⁸ THE RIVERS WILL ONLY EXIST IN THE RAINY SEASON, IF THE RAINS COME. **WHERE WILL THE PEOPLE GO?**

Why are you looking at me like that? It's not MY fault. We've been very generous. We're offering loans to help these people rebuild their lives.¹⁹

I'll just collect the interest on the old loans first.

And then, er, of course when it gets downstream glacier melt, er contributes to

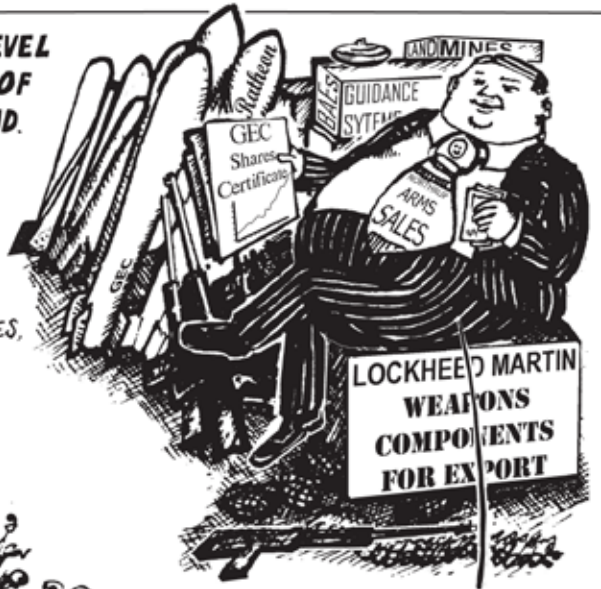
SEA LEVEL RISES

SEA LEVELS HAVE RISEN BY BETWEEN 10 AND 25CM SO FAR. 6 CM OF THIS IS CAUSED BY **THERMAL EXPANSION** (AS THE SEA GETS WARMER, IT GETS BIGGER). THE REST COMES FROM **MELTING ICE**.²⁰

JUST A ONE METRE SEA-LEVEL RISE WILL FLOOD A THIRD OF ALL PRODUCTIVE CROP LAND. NEW YORK. LONDON AND BANGKOK WILL BE UNDER WATER.

THE FLOODS, COMBINED WITH DROUGHTS AND WATER SHORTAGES, WILL DISRUPT ENTIRE COUNTRIES. WARS WILL BE FOUGHT FOR WATER AND LAND.

NEEOW

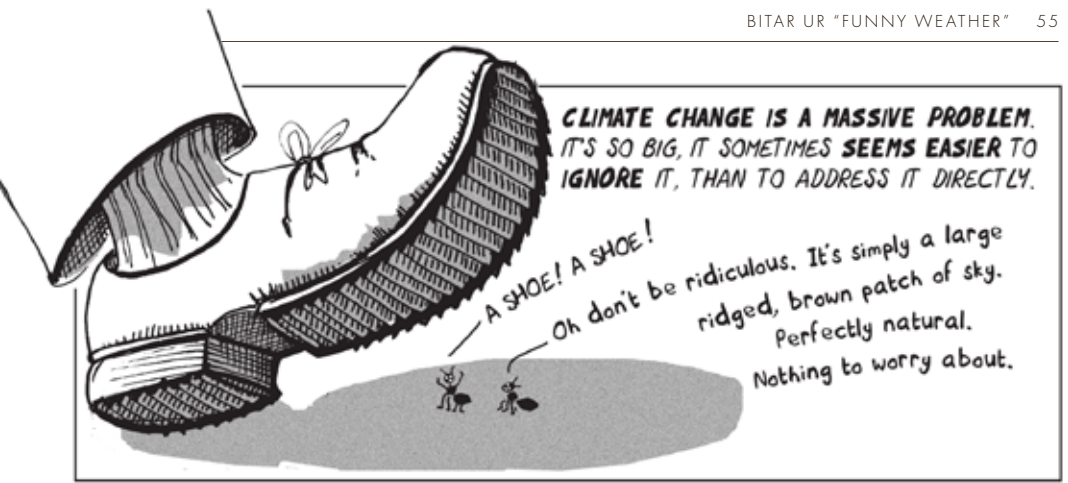

CLIMATE CHAOS HAS ALREADY FORCED 25 MILLION PEOPLE TO LEAVE THEIR HOMES.²⁴ WE CAN EXPECT TO SEE 200 MILLION MORE CLIMATE REFUGEES BY THE MIDDLE OF THE CENTURY.

REFUGEES??!

THEY'RE NOT COMING HERE !!!

IT'S ALSO A **LONG TERM** PROBLEM - THE EFFECTS OF OUR ACTIONS TODAY WONT BE FELT UNTIL MANY YEARS HAVE PASSED. AND OUR SOCIETY IS **OBSESSED** WITH **NEW, TRIVIAL, SHORT-TERM EVENTS AND POLICIES.**

THIS IS WHAT **TODAYS NEWS** WOULD LOOK LIKE IF EVERYONE **FACED UP TO** WHAT'S **IMPORTANT...**

...The Government today announced plans to decommission three of the runways at Heathrow airport, with the aim of establishing a new mega-orchard at the site...

CLIMATE CHANGE IS STILL REALLY BAD

MADONNA EMBARKS ON WORLD TOUR ON DONKEY BACK; POPE OUTRAGED

"This is taking religious allegories too far!"

WHEELS
we road test the urban bike everyone's talking about

ACME WIND GENERATORS FEEL THE RAW THROBBING POWER

Jeremy Clarkson
"nearly rehabilitated"
Troubled star to be considered for release back into the community

[Small text block]

As Shell and BP cease trading, we ask, is there any future for oil companies?

[Small text block]

Inside the Beckham's garden:

Posh Spice shows us her vegetable patch!

a stick of celery

Victoria Beckham

därför stadsjeep

alternativa energier och biobränsle

En ny kolonialism utvecklar sig i skuggan av den oljebaserade civilisationen. Och enligt Planen som designas ovanifrån ska alternativa energier och ny teknologi lösa problemen när jordens oljekällor har bränts ut. I namnet av "hållbar utveckling" lobbas det därefter hårt världen över. Men vilka är det som formulerar problemen och behoven i den nya energipolitiken? Vem tjänar och vem förlorar? »

I den industrialiserade världen ser man biobränslen som ett alternativ för att kunna fortsätta med den livsstil som man har vant sig vid. Men ett oväntat hinder för de västerländska länder som tar initiativet är att de själva inte har tillräckligt med mark för att kunna odla biobränsle i en post-petroleum-era.

Med koloniala förtecken försöker man att framställa problemen och behoven som globala. Och visst är konsumtionen i Nord och industrisamhällets konsekvenser globala ur vissa aspekter, till exempel så drabbar klimatförändringarna hela planeten och kanske allra mest dem i Syd.

Perspektiv underifrån

Men det finns viktiga dimensioner som trollass bort i den alternativa energipolitiken. Och en av dessa handlar om Nords exploatering av Syd, vars energikonsumtion inte ens är mätbar med den industrialiserade världens.

Så när ekonomiska institutioner som Världsbanken och västerländska regeringar sen påtvingar skuldsatta länder olika kommersiella program om att odla för biobränslen är det därför inget annat än en ny form av kolonialism som det handlar om – en neokolonialism med ekologisk retorik, men exploaterings praktik.

De ekologiska och sociala dimensionerna har en medfödd problematik som förvrängs i debatten. Biobränslen innebär att enorma landarealer

för vem?

måste förvandlas till kemiska monokulturer för att kunna täcka den industrialiserade världens energibehov. Monokulturer som dessutom kräver oljebaserade produkter i form av bekämpningsmedel etc. Och vart finner man denna mark om inte i Latinamerika, Asien och Afrika?

Land med naturliga ekosystem eller där man nu odlar mat tas i beslag bara för att kunna förse västvärldens hämningslösa energikonsumtion. Och på den vägen offras regnskogar som Amazonas och så vidare – bara för att Svensson ska kunna fylla sina tankar med etanol. I bilar vars produktion kräver olja, exploatering av råmaterial och som dessutom producerar tonvis av industriellt avfall.

Uppgifter som Nord vägrar inse

Det finns olika undersökningar som skulle kunna öppna upp debatten om biobränslen och som belyser baksidan av västvärldens alternativa energipolitik. Främst är det miljöorganisationer och nätverk från Syd (till exempel Oilwatch eller Acción Ecológica i Ecuador) som har lagt ner tid på att analysera de ekologiska och sociala konsekvenser som bioproduktionen medför.

Elizabeth Bravo från Acción Ecológica demonstrerar i sin bok "Biocombustibles" att det krävs lika mycket odlingsyta för att livnära en människa under ett år som för att fylla en tank med etanol. Och för att tanka en bil under två veckor, som kör efter genomsnittliga europeiska mått mätt, krävs det lika mycket energi som skulle kunna livnära 26 personer ett helt år. På grund av absurda statsskulder har de drabbade länderna inte heller något större val än att följa direktiven från Nord. Vad är det hållbara eller rättvisa i det?

*För att tanka en bil under två
veckor krävs det lika mycket
energi som skulle kunna livnära
26 personer ett helt år.*

Samma aktörer bakom oljan som sojan

De verkliga vinnarna i den kommersiella karusellen bakom bioproduktionen är bilindustrin och stora oljebolag som Repsol, Petrobras med flera. Det är oljeindustrin som investerar mest i att skövla upp skogar eller förvandla konventionell jordbruksmark till genmanipulerade och kemiska fält av monokulturer för biobränsle.

Men utöver den industriella sektorn ligger även organ som FN, Världsbanken och olika regeringar bakom Planen. Tillsammans utövar dessa aktörer ett stort tryck för att de så kallade utvecklingsländerna ska satsa på odling av biobränslen – helt i linje med kolonialismens exportorienterade ekonomiska modell.

Stora miljöskyddsorganisationer som Världsnaturfonden (wwf), The Nature Conservancy (TNC) och Wildlife Conservation Society (wcs) är också med i spelet genom att ge så kallade miljöråd inför projekten. För att få en miljölicens anlitar bolagen dessa för pengar och därmed gör båda parter en god affär. Men på bekostnad av människor och natur som befinner sig i vägen.

De verkliga motiven

De perspektiv som dominerar i debatten och politiken om biobränslen handlar när allt kommer omkring om att försvara och bevara den västerländska livsstilen, produktionen och konsumtionen. Om de ekonomiska och politiska makthavarna verkligen sökte hållbara alternativ skulle de destruktiva och icke-hållbara industrier som står för den mesta samhällets energikonsumtion att ifrågasättas fundamentalt.

Men energikonsumtionens själva vara är en icke-fråga där gränsen mellan skyldiga och offer, liksom vinnare och förlorare, effektivt raderas genom att det skapas ett gemensamt Vi utan skillnad mellan folk och fabrik, allmänna och industriella intressen.

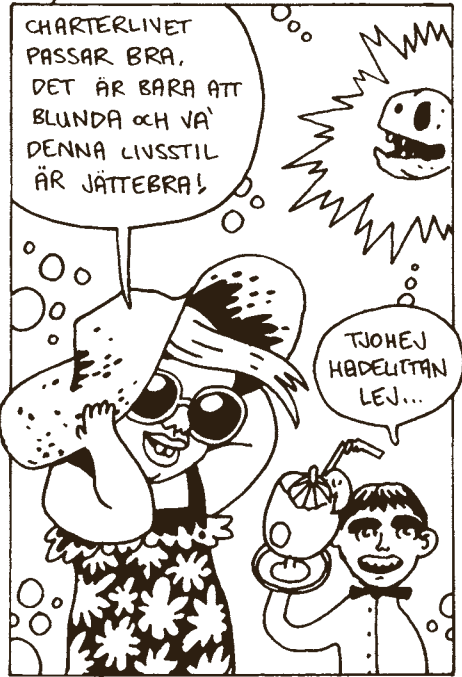
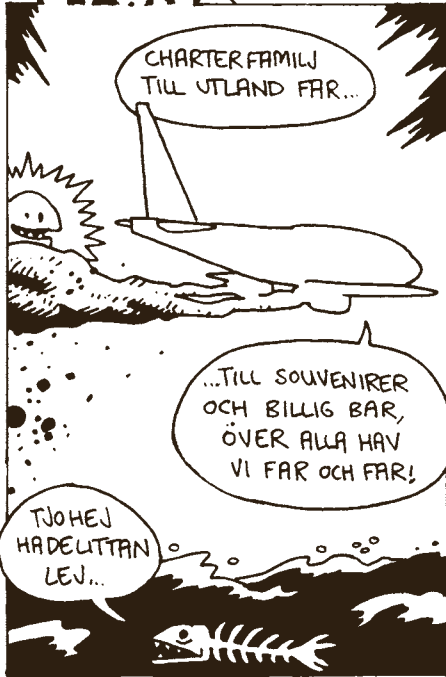
I verkligheten finns det skillnader. För människor har inte samma skuld som stora industrier och bolag, arbetare har inte samma skuld som direktörer, ursprungsfolk kan inte jämföras med koloniserare och framför allt, vilket är fallet om biobränslen; Syd har inte samma ansvar som Nord. Även om alla tvingas betala kalaset för några få. □

BROMSA!

LUGNA ERI!
MED FRAMTIDENS TEKNIK
KOMMER BROMSSTRÄCKAN
BLI MINIMAL!

Ivan (MELODI - SJÖRÖVARFABBE)

“Den pessimistiska visionen regerar, den säger vi är redan dömda, det finns ingen återvändo för mänskligheten. Hela samhällssynen har blivit konformistisk, rädd för att möta verkligheten, och framför allt den vi är på väg att skapa. Grodan hoppar aldrig ut från det gradvis varmare vattnet. Den kokas levande, i brist på medvetenhet om vad som händer. Enklast så.”

— Moobkil

vi ses i köpenhamn!

COP15 är en konferens där alla FN:s länder träffas för att tillsammans komma fram till en lösning på klimatkrisen. Varför planerar då tusentals människor att resa till Köpenhamn för att protestera mot mötet?

Det finns en uppsjö organisationer och grupper som uppmanar oss att åka till Köpenhamn för att med våra demonstrationer och aktioner sätta press på ledarna så att de tar radikalare beslut. Med radikala menar man då stramare utsläppstak under det nya Kyotoprotokollet. Men om vi vill undvika katastrofal global uppvärmning måste vi se till att inte falla i den fällan.

Genom att vrida debatten till att handla om promillehalter av växthusgaser i atmosfären och procentuella utsläppsmål för olika länder lyckats den ekonomiska och politiska eliten undvika att prata om klimatförändringarnas verkliga orsak. Den globala uppvärmningen orsakas av det kapitalistiska produktionssystemet och de olika industrier som kapitalismen vilar på: kolindustrin, oljeindustrin, gruvindustrin, transportindustrin osv. Klimatförändringarna är ett symptom på kapitalismens totala ohållbarhet. Genom att vrida diskussionen till hur mycket växthusgaser det är i atmosfären istället för

hur de kom dit lyckas man styra iväg diskussionen från det uppenbara: för att ta itu med klimatförändringarna måste vi ta itu med kapitalismen.

Det är inte utopiskt tänkande utan den krassa verkligheten. Om vi vill överleva på den här planeten måste vi göra oss av med den kapitalistiska världsordningen, eller gå under tillsammans med den. Alla debatter som handlar om koldioxidhalter i atmosfären eller olika länders ståndpunkter i FN:s klimatförhandlingar bidrar till att stärka förtroendet för makteliten och deras förmåga att lösa problemet. Detsamma gäller all aktivitet som ämnar att pressa politikerna till att ta rätt beslut.

Hur skulle vi kunna lita på att samma personer som skapat den globala uppvärmningen skulle lösa den? Är inte det utopiskt tänkande om något? Att sätta sitt förtroende till att politiska representanter under press från industrilobbygrupper och andra maktkonstellationer som WTO och G8 skulle lösa problemet med den globala uppvärmningen åt oss?

Genom att vrida diskussionen till hur mycket växthusgaser det är i atmosfären istället för hur de kom dit lyckas man styra iväg från det uppenbara: för att ta itu med klimatförändringarna måste vi ta itu med kapitalismen.

Precis som G8 och WTO sysslar med neokoloniala frihandelsprojekt i fattigdomsbekämpningens namn, sker samma sak i genom UNFCCC (FN:s ramkonvention om klimatförändringar) i namnet av kampen mot den globala uppvärmningen.

Förhandlingarna på COP15 ska inte ses som ett allvarligt försök att stoppa den fortsatta globala uppvärmningen utan snarare som ett projekt som syftar till att upprätthålla förtroendet för vår nuvarande maktelit. Genom att få det att framstå som att de går till handling mot något som så gott som hela världens befolkning ser som en överhängande katastrof försöker man behålla sin egen legitimitet och förhindra att folk tar saker och ting i egna händer. Vad som händer på förhandlingarna i Bella Center är inte det viktigaste – även om det vore en katastrof om man lyckades skapa ett avtal – utan det viktigaste är att vi lyckas krossa deras politiska spektakel och visa att det är dags att ta saken i egna händer. Lösningarna på klimatkrisen

kommer underifrån, det är bara vi som kan skapa den värld vi vill leva i. Lösningen på den globala uppvärmningen kommer från de som alltid kämpat för att försvara jorden – inte från arkitekterna av ett ekonomiskt system som är beroende av konstant ekonomisk tillväxt.

Vi får höra det från alla håll hela tiden: Vi måste alla dra vårt strå till stacken, gör du ditt på ditt håll (sopsortera, köp klimatsmarta prylar) så gör politikerna och företagsledarna sitt på sitt håll (utforma de lagar och system som bestämmer hur du ska leva ditt liv). Vi kan inte stå passiva och se på när den globala medeltemperaturen glider upp mot de trösklar där uppvärmningen börjar skena bortom all kontroll, och sen skylla på att politikerna i FN:s klimatprocess inte fixade det hela åt oss.

Vi får inte heller låta etablissemangets snack om kriser driva oss till reformism utan snarare tvärtom. Det är kris, ja. Men kris betyder att vi själva måste gå till handling snarare än att vi ska ge

Förhandlingarna på COP15 ska inte ses som ett allvarligt försök att stoppa den fortsatta globala uppvärmningen utan snarare som ett projekt som syftar till att upprätthålla förtroendet för vår nuvarande maktelit.

UNFCCC ännu en chans efter att de misslyckats med Kyotoprotokollet.

Det är en minoritet av världens befolkning som lever den typ av fossilintensivt liv som skapat de nuvarande klimatförändringarna, majoriteten av världens befolkning lever på ett ekologiskt hållbart sätt. Vi behöver inte hitta på nya sätt att leva på för att lösa problemet med den globala uppvärmningen, om det nu inte är det vi vill. Kunskapen om hur man lever utan att släppa ut dödliga mängder växthusgaser finns redan, likaså erfarenheten av hur de mäktiga olje- kol- och gasbolagen kan bekämpas. Nu måste vi globalisera de här lösningarna.

Idag är de flesta medvetna om att en ohejdad global uppvärmning vore en dödlig katastrof. Om vi lyckas med att krossa COP15:s legitimitet och därmed UNFCCC:s, lyckas vi skapa en okontrollerbar situation för våra makthavare. Att maktelitens svar på ett så överhängande problem är helt intetsägande gör det tydligare än någonsin att vi inte har något val annat än att ta tillbaka makten och gå till handling själva, och tillsammans. COP15 ska innebära slutet för kapitalismen och ett samhälle byggt på domination, inte för livet på jorden!

Vi ses i Köpenhamn! □

Droppen har fått nog av klimatförändringar och (grön) kapitalism. Med en kompot av text och bild vill den resa sig som en våg över de som helst inte vill reagera, och ta klimatfrågan dit där den egentligen hör hemma: i våra hjärtan. Klimattoppmötet COP15 eller inte, en förändring behövs nu och den börjar i oss.

